Szabó László István

DEMECSERI POÉMÁK

Válogatott versek

Nyíregyháza, 2025.

DEMECSERI POÉMÁK

DEMECSERI POÉMÁK
Válogatott versek

Korrektor
Szabó Dániel

Válogatta
Szabóné Szász Anikó

© Szabó László István, 2025

Előszó

Carissime Lector!

Opto lectori salutem et reverentiam! Vita poetica similis est. Verba volant, scriptura manet. Poesis est canticum anime, poesis est locutio animi. Musae me adiuverunt in labore meo. Aut prodesse volunt aut delectare poetae, utrumque volo. Nam castum esse decdet pium poetam ipsum…

Szabó László István

Tisztelt olvasó!

A vers a lélek nótája, amely mindig szárnyal, virágzik, velünk marad, és gazdagítja érzelmi intelligenciánkat. az élet pótolhatatlan szükséglete, az érzelmek közvetítője. Mikszáth Kálmán írja valahol hogy az író olyan, mint a havasi kürt: csak messziről jó hallgatni. Azt mondják, a ledöntött feszületnél már nem emelnek kalapot, de én hiszek az emberekben. Küldetésem, értéket közvetíteni, tanítani, nevelni, és örömöt okozni másoknak, könyveimmel, verseimmel, őszinte gondolataimmal, emberi érzelmektől, hétköznapokról. a jóért, az igaz békés világért. A versben a költő lelke legféltettebb titkait osztja meg az olvasóval, legmélyebb érzéseit önti a sorokba. A témák éppen olyan változatosak, mint amennyire a

hangulatom is csapongó. Vannak örök visszatérő témák, játékos versek, van benne életöröm, humor, szerelem, fájdalom, emlékezés, szomorúság. Ahogy változik a korom, úgy változnak a szereplők, a körülmények és az érzelmek. Verseim írásakor végig a szeretet és a tisztelet vezette a tollamat.

Verseiben élek

A szőlőlugas mélyén írok,
Szóval örök harcot vívok.
Rímmekkel sokat szívok,
A versben túl sokat sírok.

De magammal nem bírok,
És magamban sem bízok.
A sok ételtől is csak hízok,
Mint a megtébolyult írnok.

Egy pohár bort megiszok,
Felszínre törnek a kínok.
Segitségül múzsát hívok,
Mint tavaszi virág nyílok.

Mi nekünk a vers?

A vers az élet orvossága,
Szívünknek boldogsága.
A gyermeke biztonsága,
A szerelem gondossága.

A szenvedély torkossága,
A játékosság bolondsága.
Az ártatlan romlottsága,
A vágyakozás jogossága.

A test és lélek kívánsága,
Szűzességnek bátorsága.
A házasság komolysága,
A magányos komorsága.

Boldogtalan gonoszsága,
Az álhatatos konoksága.
Az erkölcs kopottsága,
Örömlány kokottsága.

Huncutok cinkossága,
A fáradtak álmossága.
A némák hangossága,
A fiatalok pajkossága.

Demecseri karcolat

Sok versikét írtam én papírra,
Gyakran volt szükség radírra.
A gondolataim lettek megírva,
Becsomagoltam őket panírba.

A rímektől vált írásom zafírra,
A rém rímeket a papír elbírja.
A vers bánatom búsan elsírja,
Lelkemnek ez lesz gyógyírja.

A költő a búját baját megírja,
A türelmes olvasó meg kibírja.
Lett ez egy szánalmas szatíra,

Miért is vettetem ezt papírra?

Verseskötet

Most megjelenik a verses kötet,
Sokan dobnak majd rám követ.
De minden költő engem követ,
Ez nekem csak egy újabb löket,

Minden írónak van egy könyve,
Mitől csordul az olvasó könnye.
Költő szabadidejét mivel töltse,
Mint hogy a saját verseit költse.

Megjelenik érzéseinek gyöngye,
De minden ember maga bölcse.

A sok vers a költő saját kölyke,
Ezt a nagyvilágnak adta közre.

Miért dobod a síromra a követ,
Ne döngölj a versekért a földbe.
Elhagyom én hamar ezt a földet,
Itt marad utánam a sok szöveg.

A csavargó

A nagyvilágot jártam,
Az út mentén álltam.
Hideg esőben áztam,
A hóesésben fáztam.

A karjaimat kitártam,
Szép lányokat láttam.
Asszonyokkal háltam,
Boldogságtól szálltam.

Egyet szívembe zártam,

És szerelmessé váltam.
Vele mennybe szálltam,
Én, minden éjjel nálam.

Elragadott a vágyam,
De meg nem bántam.
Menyországba jártam,
Elveszett a szárnyam.

Minden este vártam,
Mert hozzá vágytam.
Elhagyott, én bántam,
És magamat szántam.

Sértődöttet játsztam,
Körmömet is rágtam.
Vagy öklömet ráztam,
Vagy ütöttem vágtam.

Mindegy csak lássam,
Sokat ittam hánytam.
És meghízott a májam,
De kúsztam másztam.

És bűneimet bántam,
Így üres lett a házam.

Melletem van árnyam,
Ami a hűséges társam.

Befoghatom a szájam,
Zülött emberré váltam.
Megnőtt már a hájam,
Nem bír már a lábam.

És nyikorog az ágyam,
Görnyed már a hátam.
És megkopott a bájam,
Dőljön össze a váram.

Demecseri havazás

Fenyő csúcs reszkető,
Fehér már a hegytető.
Ha fú a hideg téli szél,
Ember jót nem remél.

A sok sok hó tüntető,
A hideg tél büntető.
A téli táj itt nézhető,
A magas hó mérhető.

Hó alá bújt nádtető,
Hova lett a zsúptető.
Havas lett a háztető,
Fején meleg fejfedő.

A hóseprő reszkető,
A hidektől szenvedő.
A vad idő dermesztő,
Elpusztúl a kártevő.

Bent az idő rekkenő,
A házban menthető.
Kályha tűz perzselő,
Nem fázom sejthető.

A költő csak verselő,
Kandallóban tüzelő.
A plédjében lebzselő,
Meleg teát szürcsölő.

A kövér porcsin

Tikkadt kertben sovány vigasz,
A bús arcomon fanyar a vigasz.
A sovány föld mégsem csupasz,
Kövér porcsintól de sűrű a gaz.

Jól befutott mindent a pimasz,
A gaz nem nagy csak egy arasz.
Rántottának de jó lesz a ravasz,
Mert a kövér porcsin finom, igaz.

Májusi szerelem

Szenvedélyes szerelmes május,
A tébolyult őrült ravasz mágus.
De, mára csak egy szép emlék,
Amire még egyszer befizetnék!

Persze ez már olyan régen volt,
Akkor azúr kék volt, az égbolt.

És összebújtak lágyan a felhők,
Talán még, Istennek is tetszők.

Csillogtak búzavirágkék szemei,
Lágyan simogattak finom kezei.
Ringatóztak a gömbölyű keblei,
Szívem szerelmet azóta nem leli.

Mint angyal tündökölt a fényben,
Gyönyörködtem, a kék szemében.
Tűzpiros ajka sejtelmes és csábító,
Édes csókja mámorító volt kábító.

Ahogy járt, hullámzó teste kéjes,
Mosollygó arcocskája oly kényes.
Olyan titokzatos volt és rejtélyes,
Csinos formás szép csípője széles.

Orgona virág volt aprócska kezébe,
A barna haja lágyan szállt a szélbe.
Ott álltam az utcán bambán nézve,
Mint egy gyámoltalan kisfiú félve.

Szép ruhája könnyű volt és lenge,
Ringatózott benne két szép zsemle.
Nagyon szép volt látszatra szemre,

Határozott volt magabiztos nyegle.

Picinyke cipellőben suhant az úton,
Felső gombjai is kinyíltak a blúzon.
Milyen kegyetlen hozzám ez a világ,
Pedíg nekem nyílt ki ez a szép virág.

A Demecseri fantom

Vagyok egy öreg fantom,
Csoszogok otthon vakon,
Megvívtam már harcom,
Megfizettem érte sarcom.

Nem látszik már karcom,
A megkopott öreg falon,
Ráncos is lett tőle arcom,
Halkan szól már lantom.

Nem hallja senki a dalom,
Remeg erőtlen mancsom.
Megkopott a régi rangom,
Munka kell ezt én vallom.

Nem bírom csak akarom,
Erőtlen lett már a karom,
Kihullik belőle pajzsom,
Van még néhány napom.

Magam már alíg tartom,
Nagyon keveseket alszom,
Megőszült már a bajszom,
Az angyalok énekét hallom.

Ha meg kell lassan halnom,
Nem maradt sok sanszom,
Az ördögé lesz a skalpom,
Ha leesik valami hagyom.

Az már nem az én bajom,

Unalmas csendes a napom.
Omladozó házban lakom,
Fáj is már minden tagom.

Vágyakozás

Testem lelkem nyugtalan,
Senki se hallja a szavam.
Én bolyongok hontalan,
Itt mindenki gondtalan.

Buta vagyok és oktalan,
Nem is vagyok fogatlan.
Vén és öreg mosdatlan,
Szeleburdi, gondatlan.

Ábrándozok hosszasan,
A szerelemre szomjasan.
Szívem lelkem kortalan,
A vágyakozás jogtalan?

Születésnapomra

Mára 61 éves lettem én!
Nem egy nagy esemény,
Ezt a kort is megéltem,

A véneket is megértem.

Az ajándékom ez a nap,
Ami ma reggel felvírradt.
De él bennem a remény,
Bár az életem az kemény.

Ezzel meglepem magam,
Hamár évekből annyi van.
Múlik az év és nő a korom,
Mint kéményben a korom.

De hófehér már a hajam,
És tompul már az agyam.
Öregnek is érzem magam,
Nincs is már több szavam.

Istentől ajándékot kaptam,
Talán van még egy nyaram.
Persze jót mulattok rajtam,
De jó hogy meg nem haltam.

Májusi Ámor

Meleg a májusi zápor,
Ma víg vagyok, bátor.

Nem kell nekem sátor,
Én nem félek a sártól.

Megjelenhet bárhol,
A nyílaival az Ámor.
Eltűnik mint kánfor,
Előbukkan párszor.

Ma útra kel a vándor,
Akit ma senki se gátol.
Vele senki se számol,
Felbukkanhat bárhol.

Hol itten, hol máshol,
Hol pediglen máskor.
A Szívem lelke táncol,
Tombol benne mámor.

Ne felejtsd el, - mától!
Megjelenhet százszor,
Mint a koldus jámbor,
Szenvedélyes máskor.

Vers faragás

A rím bimbózik mint a virág,

Némán olvasgatja ezt a világ.
Mint a magból kibújó csirát,
Vagy a pap szájából az imát.

A gúnyos szavaktól úgy félek,
Csak feszeng szorong a lélek.
Ajkamról mégis szól az ének,
Ha kicsúfol is érte pár féreg.

Istentől én csak erőt kérek,
Szeretik versemet a népek.
Addig írok amíg csak élek,
Mert léleknek vers az étek.

Néhány irigy hiába béget,
A vers attól nem ér véget.
Hiába múlnak el az évek,
Én még midig írok és élek.

Borivó

Úrvacsorán én Istent nagyon félem,
Legyen mindég vörös borom kérem.
Hogy én bírjak dolgozni még vénen,
A testes bortúl agg is harcra készen.

Jó csersav is átsegít engem a vészen,
Szelíd bortúl az ember álmos lészen.
Pihen egy órácskát a meleg pléden,
A jó bortúl alszik az ember mélyen.

A bortúl hamar úrrá leszek a félszen,
Nem leszek attúl majd olyan részeg.
De nem leszek tűle sohasem félszeg,
Nem ittam én már jóbort olyan
régen.

Erős ribizlibor hamar túljár az észen,
Nekem a sok bor lesz majd a vészem.
Megváltás lesz nekem majd a részem,
A sok sok vörösbor tart engem féken.

Az édesmust ami átfolyik a présen,
Folyik csillog a finom must szépen.
Úgy folyik mint a testbem a vérem,
Abbul finom vörös borocska lészen.

Vizezni a finom bort nagy szégyen,
Ha kiforrt az orvosság már készen.
Végre lemehet gyomromba a résen,
Istennek a bűnbocsánatát remélem.

Pedagógus napra

Egy szál virág a pedagógus napon,
Ezért cserébe a műveltséget kapom.
Mi a leckét megtanultuk, de nagyon,
Tudjuk, nekünk a tudás lesz a vagyon.

Gondolatok, szavak, számok és betűk,
Sok fontos ismeretet adtak ők nekünk.
Ezt szeretettel, hálás szívvel köszönjük,
És nevelőinket, tanárainkat köszöntjük!

Végzetes szerelem

Elhagyott a jegyesem,
Te vagy az én esetem.
Még mindíg szeretem,
Szerelmed kell nekem.

Ha szívedet elnyerem,
Boldog lesz az életem.
A szerelmed keresem,
Nincs is már egyebem.

Csak ez a szerelem,
A nevedet rebegem.
Szeretlek hebegem,
Nélküled elveszem.

Szomorú a reggelem,
Könny a szememen.
Nem jó a helyzetem,
Ezt ki nem heverem.

A sírástól remegem,
Fájdalmat leplezem.
Ez az én keresztem,
Sértéseket lenyelem.

Az életem elcseszem,
Az alkoholt vedelem.
Magamat szégyelem,
Nincs hozzá védelem.

Számomra rejtelem,
Nincs már kegyelem.
Ez örökös gyötrelem,
Lelkemet kilehelem.

Atombomba

Most robban az atombomba,
Majd feltűnik a nagy gomba.
És nézik bambán a szamarak,
Hogy a sugárzásról haljanak.

Elnémultak most a madarak,
Menekülnek futnak a vadak.

Elindulnak a gyilkos hadak,
Az angyalok csak hallgattak.

Várj hogy kitisztuljon a kép,
És végre kipusztuljon a nép.
Az égen sok sok repülő gép,
Az ördögnek lesz csodaszép.

Én hiszek

Nekem még kell a feszület,
Isten megfogja a kezünket,
Jézus is szeret bennünket,
Az ima formálja szívünket.

Testünkben magot elültet,
Él még a hit és a becsület.
Előbb utóbb megszünhet,
A rossz elveszi kedvünket.

Valyon hova tették eszüket,
Talán falba ütötték fejüket.
Nem ismerhetjük tervüket,
Csak tömik vakon zsebüket.

Ezek elvesztették lelküket,
De kinyithatnák szemüket.

Eldobták már szerelmüket,
Elhagyják hitet, nyelvüket.

Csak kidolgozzák a belüket,
És nem találják a helyüket.
Nem becsülik saját testüket,
De nekik ez sokba kerülhet.

Megkopott már a hevület,
Hol van már az a lendület,
Még én cipelem terhüket,
Ez talán csak nem bűntett.

Számolgatjuk a percünket,
Mamár a rút halál kerülget,
Hiába, megtalál bennünket,
Én megtartom az eskümet.

Mit eszik a paraszt?

Bölcs ember a paraszt,
A sok munka elfáraszt.
Nem hallani a panaszt,
Figyeled a vén ravaszt.

Néha kenyeret dagaszt,

Padlásra sonkát akaszt.
Jó húslevest kotyvaszt,
És szalonnát egy araszt.

Mindenkez zsírt olvaszt,
Sok paszulyt főz, szárazt.
Ő mindíg annyit fogyaszt,
Isten erőt ad neki vigaszt.

A részegesek

Ellen nem álnak a szesznek,
Azok akik pálinkát vesznek.
Az asztalra poharat tesznek,
Hamarosan részegek lesznek.

Ha ők isznak nem jó a nőnek,
Nagyon hamar fejükre nőnek.
Ha a részeget az apja megver,
Akkor sem lesz belőle ember.

Nem vagyok én részeg ripacs,
Csak iszom mint egy szivacs.
Ha néha néha kiürül a kulacs,
Ragadok rád mint a kullancs.

Nagy a kocsmában a zsivaly,
Ezért én iszom mint a bivaly.
Még egy pohárral az angyalát,
Mi élvezzük együtt a zamatát.

Azt mondták régen az okosok,
Olyan vagyok mint a drogosok.
Ne igyál mondják a bolondok,
Részegen sohasem dolgozok.

Ezt hiába is tiltják az orvosok,
Mindíg csak italra gondolok.
Egy pohárral még kortyolok,
Én reám ne legyen gondotok.

A föld napja

A föld arca komor,
Meggyötört olykor.
Fején is egy dudor,
Bántották sokszor.

Ember arcán vigyor,

Amit tesz az horror.
Felszínen a nyomor,
Felfordul a gyomor.

Nincsen már doktor,
Se hit, sem jómodor.
Az ember csak tipor,
A pusztulásba sodor.

Rétközi imádság

Édes Istenem hallgass meg engemet,
Hozzád küldöm fel a fáradt lelkemet,
Dógos napom vót, görnyedt a hátam,
De tudod Uram én az te utadat
jártam.

Uram csak bor legyen, ha esik ha fúj,
Ne hagyd a poharamat állni csak úgy,
Ne te légy szomjas mert a szőlő édes,
Ha üres marad én is szomorú leszek.

Áldd meg a házat az udvarot
jószágot,

Ne érjen csapás semmi rontásos
átok,
Áldd meg az asszonyt meg
aprónépet,
Békesség legyen s ne gyüjjön a vétek.

Uram csak bor legyen, ha esik ha fúj,
Ne hagyd a poharamat állni csak úgy,
Mert a légy szomjas, és a szőlő édes,
Ha üres marad én is szomorú leszek.

Adj erőt karomba, bort az
asztalomra,
Nem nézzek másra, csak te
akaratodra,
Ne hagyj el Uram, ha fújna a
fergeteg,
Légy oszlopunk mint a zúgó
rengeteg.

Uram csak bor legyen, ha esik ha fúj,
Ne hagyd a poharamat állni csak úgy,
Mert a dongó szomjas a szőlő kényes
Ha üres marad én is szomorú leszek.

Őrizd meg a földet, szőlőit vízét fáit,

Őseink nyelvét emlékét imádságait,
Tied a dicsőség s tied minden áldás,
Vigyáz az Isten míg tart az áldomás.

Téli rege

A talpaim alatt már az erdő,
Az ágak között hideg szellő.
A fák között hófehér a sellő,
Kék égen gyűlik a sok felhő.

Az élet itt az erdőn nyüzsgő,
A nyúl az őz már mind felnő.
A hideg már nagyon metsző,
A zúzmarás rideg tél megjő.

Mi lesz velünk?

Amíg lélegzünk élünk,
De ha fuladunk félünk.
Ha elestünk felálltunk,

És új célokat találtunk.

Végül mi is meghalunk,
Lehet hogy feltámadunk.
Testet és ruhát levetünk,
Vagy talán újjászületünk.

Az embereken nevetünk,
Többé már nem leszünk.
Mi már nem szenvedünk,
Szellemként repkedünk,

Többet már nem eszünk,
Eldobjuk majd az eszünk.
Vele együtt vész a testünk,
Megmarad még a nevünk.

Nélküled

Én nélküled nem létezem,
A csókjaid nélkül éhezem.

Nincsen bennem félelem,
Szerelmet nem képzelem.

Igazi őszinte az érzelem,
A te szerelmed a lételem.
Így nem teljes az életem,
Kérlek gyere te énvelem.

Csak kóborlok félszegen,
Nincs nekem szégyenem.
Nincsen senkim énnekem,
Nagyon szeretlek Édesem.

Ölelj hát át engem kéjesen,
Boldogságot veled élvezem.
Csak neked szól az énekem,
Te lettél nekem a végzetem.

Élet a tanyán

Nálunk mindenki szegény,

Jobb ha az ember szerény.
Inkább a munkába serény,
Az élet, vidéken kemény!

Éltetett minket a remény,
A dolgos kéz nagy erény.
Sokat dolgozott a legény,
Olyan ez mint egy regény.

Aprócska volt, az edény,
Amibe volt nekünk ebéd.
Ha nem volt épp kenyér,
Akkor is volt sült lepény.

Üres a konyhaszekrény,
Kifordítva a kis erszény.
Kevés is volt a termény,
De volt a kertbe repkény.

Gyerekkor

Mezitláb klott gatyában,
Kopott nyúzott atlétában.
Fiú játszik egymagában,
A tanya szűk udvarában.

Fejdísszel tomahawkkal,
Műanyag kis katonákkal.
Homokban egymagában,
Háborúzik nagy csatában.

Winnetouként vad harccal,
Maszatosan elszánt arccal.
Taknyosan és kócos hajjal,
Nem törődve semmi bajjal.

Cowboyal és az Indiánnal,
A vadnyugati rút világgal.
Fapuskával nyíllal késsel,
Vagy ha kell puszta kézzel.

Egy csavargó álma

Sokat vártam, hiába,
A jobb időkre várva.
Éltem mint egy árva,
A rossz világot látva.

A gazdagtól alázva,
Szelídektől szánva.
Szegényként fázva,
Vén koldussá válva.

Az utcán élve állva,
A világtól is bántva.
Sötét utcákat járva,
Nem voltam gyáva.

Hideg esőben ázva,
Tocsogva a sárban.
Csúszva és mászva,
Alma csutkát rágva.

Álmaimban szállva,
A sült húsra vágyva.
Nem nyersen, rátva,
A számat is kitátva!

Temesvár veszte

Losonci István a Temesi várát védte,
Ahmed pasának a kegyelemét kérte.
Miutána lerombolták annak a
tornyát,
Ő elfoglalhatta Temes várának ormát.

A gonosz Ahmed pasa sem túl rest,
Levágja Losonci vitéz fejét rögvest.
Az udvaron hever az élettelen test,
Eljött Ő számára a könyörtelen est.

Eszik, iszik, gyilkol a dicső hadtest,
Ölelnek hitvest, csókolnak kedvest,
Odabent ünneplik a dicső győztest,
Miközben odakünn hever a holttest.

Ott hagyták künn a csonka vesztest,
Senki sem gyújt már ő érte mécsest.
Nincs egy béres aki nem túl kényes,
Kinek véres kardja még elég fényes?

A Pokol Kutyája és az ördögök fattya,
A szpáhi, akindzsik, a Janicsár attyja.

Egy elátkozott elfajzott gyáva szittya,
A könnyei a hóhért meg nem hattya.

Átkozott legyen a gaz Ahmed pasa,
Ocsmányul fest dagadt kövér hasa.
Nincs becsülete csak álnok szava,
Sosem bocsájtja meg neki a haza.

Kutyahűség

Éberen fülel, ő játékra készen,
Türelmesen nyugodtan szépen.
A kutyám feltétel nélkül szeret,
Mint a megszületett kis gyerek.

Ha játékból néha neki eldobom,
visszahozza nekem a kis botom.
Amikor ő játszik kicsit bolondos,
De anyaként már nagyon gondos.

Mint anyakutya szájában tartva,
A kölykét viszi át a túlsó partra.
Ha hozzá érek ő harapja kezem,
Jelezve hogy hol van a helyem.

A Spártai esküje

Az árják földjéről jönnek a hadak,
Törnek zúznak gyilkolnak a vadak.
Nem hangzanak könyörgő szavak,
Mert nem számítanak már a javak.

A napot eltakarja a nyílaik árnyéka,
Fényesen csillog Teszpiai páncélja.
A szolgalelkű Thébai térdel gyáván,
Az ezer Spártai hős, halottas ágyán.

Sziklákon hallik politészek hős dala,
Mint vad őrült kinek elborúlt az agya.
Nem számít a perzsák gúnyos szava,
Az se számít hogyha nem térek haza.

Ha kell gyere és vedd el a kardomat,
Magamtól nem adom el a pajzsomat
Tépd le fejemmel véres maszkomat.
Halálommal bevégeztem a harcomat.

Üres lett Athén a dicsőséges csarnok,

Követ véres lábbal tapossa a zsarnok.
Mint Heraklész vagy Perzeusz halok,
Mert én dicső Spártai harcos vagyok.

Egymást érik nehéz hatalmas
pajzsok,
Mögött rejtőznek gyáva perzsa
latrok.
Velük szemben a sok Spártai bajnok,
Hátul bámul a bamba perzsa zsarnok.

Énekelve hal meg a Spártai dalnok,
A sűrű porban még dúlnak a harcok.
Dicső Spártaiak hősként meghaltok,
Emléktek őrzi majd az öreg dalnok.

Itt már nincsenek címek és rangok,
Csak a kardoktól csilingelő hangok.
A messze távoli félrevert harangok,
A magasból lesújtó gyilkos kardok.

Vérbefagyott holtan elszánt arcok,
Utolsó lehelletig folynak a harcok.
Lassan elnémulnak pokoli hangok,
És alább hagynak a dübörgő zajok.

Őrület

Idegen vagyok a nagy űrben,
Benne vagyok a nagy zűrben.
Egyedül vagyok a világ ellen,
Büszkeségtől dagad a mellem.

Suttogásomat senki sem érti,
Mit akarsz? mindenki kérdi.
A világtól a gyermekét félti,
Hagyjátok mostmár őt élni.

Csak némán nézem a világot,
Ezt az őrölt bolond brigádot.
Szagolom az illatos virágot,
A hullazsákomat is kirágom.

Keresem helyem a világban,
Magamat látom a hibákban.

Ez a világ már nem hibátlan
Elmenekültem tőled ziláltan.

A nyakam szorul az igában,
Kitartottam még szilárdan.
Állok köztetek vigyázban,
Helyetek van az imámban.

Az ember is egy őrölt lény
Ez mamár biztonyított tény.
Egy hang szólít a csendben,
Ne aggódj minden rendben.

Őrült sofőr

Gyors autó megy az úton,
És megáll a benzinkúton.
Engem most követ valaki,
Én nem fogok lemaradni.

Én türelmetlenül vezetek,
De legyen nektek eszetek.
Tudjátok-é hol a helyetek,
Én most kiszúrok veletek.

A lámpánál én is megállok,
Egy másik autósra berágok.
Gyorsan sebességet váltok,
A tele zöldnél elé bevágok.

Húsvéti versike

Húsvét napján ébredek,
Korán reggel felkelek,
Elindulnak az emberek,
Útra kelnek a gyerekek.

Locsolkódni menjetek,
Himes tojások kellenek.
Húsvéti versek zengenek,
Én verselni nem merek.

A félelemtől reszketek,
A kisleányok kedvesek.
Szép kislányok keljetek,
Nekem is tojást fessetek.

A kislányhoz elmegyek,
Egyet kölnivel kergetek.
Szép kislány meg elesett,
De kölnit kapott keveset.

Félve mégis bemegyek,
Halkan szépen verselek.
Bár a versek is nehezek,
Pár süteményt megeszek.

Én nem sokat kertelek,
Keveset még fecsegek,
Majd egy kicsit nevetek.
És én is tovább megyek.

Nem akarok szeretni

Ma talán jobb nem szeretni,
És önfeletten csak nevetni.
Nem hullajtani könnyeket,
Inkább olvasni könyveket.

Talán jobb lenne az unalom,
Problémák helyet nyugalom.
A boldogságot nem kutatom,

Inkább vörös bort nyakalom.

Nőtől se éjem se nappalom,
Nyugodtan, sosem alhatom.
Miért is nem tudok szeretni?
Miért nem tudlak elfeledni?

Őrült világ

Hallgatózik a süket,
Tágra nyitva a fület.
Énekel neki a néma,
Táncol neki a béna.

Sokat dolgozik a léha,
És én verset írok néha.
Gyorsan szaladt a béka,
Hamar be is ért a célba.

A bűnét gyónyja a céda,
Vadászt lőtt le a préda.
A zsákját cipeli a vézna,

Macskát fogott a mézga.

Tehenet legel a széna,
Mákot szemel a héja.
Amint mutatja a példa,
Ez bizony itt nem tréfa.

Tavaszi virágok

Nincs már hó a bércen
Elolvadt az már régen
Zöld fű nyílik a réten,
A nap süt már az égen

Hóvirág nyílik szépen.
Madarak a kék égen
Mint egy szentképen
Vagy mint a mesében

Nézd a jácintot ibolyát
Látjátok-e a mosolyát

A nárcisz és a tulipán
Ilyenkor olyan vidám

A krókusz nőszirom
Illatát nagyon bírom
Kis nefelejcs ibolya
Tündököl a primula

Gyöngyike gyöngyvirág
Éled körülötte a világ
Kökörcsin és harangláb
Micsoda színkavalkád

Primula és a lángvirág
Énekre kel tőle a világ
Százszorszép mosolya
Virágoknak nyoszolya

Megláttam a bokorba
szedek szép-csokorba
Ha a szemed rá téved,
Én Áldott Húsvétot
Kívánok most néked.

Egy tőzike a kertben
Ott virágzik délben

Hajladozik a szélben
Fürdik a napfényben

Sollemnitas sollemnitatum

Eljött hát a húsvét,
Krisztusnak testét,
Újra megfeszítték.
Keresztre feltették,

Gyötörték a bestek,
Hullajtotta a vérét.
Ez itt nem festék,
Nem félteték éltét.

Lelte benne kedvét,
Bűnös kapta bérét.
Aki látja szentjét,
Hullajtja könnyét.

Istenét nem félték,
Szemében részvét.
Megbocsátá bűnét,
Így lelhetett békét.

A könyvem

Végre megírtam könyvem,
Ne lássa senki a könnyem.
Nem ment olyan könnyen,
Vakaróztam sokat közben.

A sok szó versbe szökken,
Szavam száma is csökken.
Némán írtam és csöndben,
Nehéz volt leírni szörnyen.

Elrejtőzik benne a jellem,
Sugárzik belőle a kellem.
Kísért benne egy szellem,
Benne van testem lelkem.

Korán fel kellett kellnem,
Akadozik már a nyelvem.
Megint vidám a kedvem,
Úgy dagad tőle a keblem.

Demecseri kultúrház 1979

A tanácselnök elvtársé a hódolat,
A tzs. elnök úgy szórja csókokat.
A pártitikár vigyorogva bólogat,
Megfizetett bárdoké az ámulat.

A pufajkásoké marad a bódulat,
Az SZB.-titkár osztja a bókokat.
A hűséges slepp, adja a tapsokat,

A sok zsíros bojár itt vígan mulat.

Talpig aranyban vágva a pózokat.
A szegény népé meg a bámulhat,
Ők részegen nemzik az utódokat,
És vígan köszöntik a melósokat.

A verseim titka

Az igazság engem mindíg folytogat,
A törvény szigora szorítja torkomat.
Nem írhatom le nyíltan a dolgokat,
Így egy versnek álcáztam a sorokat.

Elrejtőzött versemben a gondolat,
Ne csináljak magamnak gondokat.

Megtévesztő és ravasz a fondorlat,
A stílusa megpecsételi a sorsomat.

Alattomos a vers mint egy dolgozat,
Semmit mondón titokban mondogat.
Így közvetíthetem az aljas titkokat,
Világ elé tárhatom általa a sorsokat.

Kitartóan folytatom harcomat,
Magasra emeltem a kardomat.
Világ elől elrejtve az arcomat,
Így született meg ez a karcolat.

Degenerált világ

Nehéz-e embernek lenni,
Vígan csak előre menni.
Őszintén rátok nevetni,
Mikor akartok felkelni?

Pénz és a hatalom, ennyi?

A vadvilág csak ezt zengi.
Ami nem csúszik, azt kenni,
Nem becsületes itt senki.

Szeretnie kell csak ennyi,
Az emberiség már sejti.
Önzetlenül másért tenni,
A boldogság ára mennyi.

Örökké mindent lenyelni?
Gonosz a lelkemet sebzi.
A szenvedélye csak testi,
Könnyű örökre elveszni.

Halotti tor

Nincs gyász az arcotokon,
Jussolni jött a sok rokon.
Hallgatnak a halotti toron,
Nem veszi senki se zokon.

Nem kérdi senki a korom,
Hogy milyen volt a sorom.
Hogy volt-e néha gondom,
Nekem ez egy nagy pofon.

Csak az ételem elfogyjon,
Meg ne maradjon borom.
Már vitatkoznak a jusson,
Cívódnak a sok rongyon.

Egymást ragadják torkon,
Összevesznek-e a csonton.
Már ütik is egymást orron,
És összeugranak a koncon.

Valaha, ez volt meleg otthon,
A képem még ott lóg a falon.
Nem számít csak a haszon,
Közömbös a család nagyon.

Így jártok majd ti is egy napon,
Súgdosódnak mennyi a vagyon,
Sok pénz hagyott-e ránk vajon,
De melyikőtök ütötte Őt agyon?

A Demecseri kanális

A kanálispart nyárfalevelektől rezgő,
Susognak a vén fák, morajlik az erdő.
Hullámzik a vad rét, virágzik a mező,
Beborult már az ég, és feljött a felhő.

Hirtelen csend, belecsap a mennykő,
A tikkadt melegben felfrissít az eső.
Sejtelmesen ropog a vén fűzfavessző,
Ijedten bukik a vízbe a csillogó sellő.

De a tündöklő nap fénye hirtelen feljő,
Kivirul a legelő, és az élet újra pezsgő.
A Rétközi határ még Istennek is tetsző,
De szép ez a világ, így boldog a szerző.

A temetőn

Utolsó állomása a földi létnek,
Megbocsátották már a vétked.
Már elfelejtettek volna téged?
Ki gondolta, hogy így végzed.

Milyen kegyetlen veled az élet,
Éltedet nagy emberként élted.
Hiába volt olyan sok pénzed,
Mostoha sorsban van részed.

A halott már más úton halad,
Nem érti senki sem a szavad.
A feledésbe merül a hamvad,
A sírodon dudva és fű sarjad.

Valaha e sírra virágot vittek,
Még a feltámadásban hittek.
Mostmár nem hoznak minek,
Nem hiányzol már senkinek.

Nem keresi senki a fejfádat,
Nem emészt senkit a bánat?
Maradt utánad egy kereszt.
Eméked még el nem ereszt.

Fejfák, régi elfelejtett sírok,
Gyötörnek fájdalmas kínok,
A fejfa mellet egyedül sírok.
Pár szomorú sort azért írok.

A Demecseri káposzta

A Demecseri fehér káposzta,
Jó sok hideg vízzel átmosva.
A nagyhordóban betaposva,
Pikánsan ízesítve borsozva.

Ez az orvosság a számunkra,
Ez finomabb mint a rántotta.
Mindegy hogy toroskáposzta,
Vagy tejfölös töltött káposzta.

A krajszonyba vagy lábosba,
Egy szép fejkendővel átfogva.
Kivisszük a Rétközi határba,
Bálokba, máshova, bárhova.

A korod

Ha keserves is lett a sorsod,
Ha a földi élet lett a poklod.
Ha sírás fojtogatja a torkod,
Ha szegényes lett a kosztod.

És nagyon sok lett a gondod,
Ha nyilallik minden csontod.
Ha a panaszaidat csak ontod,
A rossz dolgokat is bevonzod.

Ha nincs ruhád csak rongyod,
Ha nagyon rossz lett a sorsod.
Ha már csak lógatod az orrod,
Ha már a sátorodat is bontod.

Már a levegőt is csak rontod,
Már folyton csak ezt mondod.
Nem kell ezeket megszoknod,
Megvigasztal majd verssorod.

Reggel

Ébredek fáradt és lusta testtel,
Zúgó másnapos ősz öreg fejjel.
Száraz piros, táskás, szemmel,
Enervált fásult, rossz kedvvel.

Mint a hegy ormán a lobogó,
Öregedő szívem úgy dobogó.
Érces hangom, még motyogó,
Kávétól kedvem lesz ragyogó.

Megint egy unalmas reggel,
Dalolászó sárgarigó sereggel.
Bár még álmosan merenggel,
A rigó hangjával versenggel.

A röptük kecses és könnyed,
Hangjuk kicsalja a könnyed.
A világunk szebb és zöldebb,
Költőnk se lett tőle bölcsebb.

Az unalmas rímektől feszeng,
A fejében valami már dereng.

Álmosan és kábultan mereng,
Az öreg agya megint töpreng.

Amíg tétovázok a szavakon,
A verse szárnyall szabadon.
Jót mulatok most magamon,
Új vers születik az ajkamon.

Demecseri lélek

Megint elment hát egy lélek,
Most talám én jövök, -félek.
Felébredek, de hát még élek,
Biztosan élek, mert beszélek.

Meghalnak gazdagok, szegények,
Szertefoszlottak, a hiú remények.
Elvész a méltóság, és az erények,
Az emberek, ilyenkor szerények.

Én nem is tudom mit remélek,
Szomorúan, bánatosan nézek.
Kaszás, még egy napot kérek,

Ugyan kellesz is te a fenének.

Vágyakozás

Este az erkélyre kilépve,
Állok csendben az éjbe.
A sok csillagokat nézve,
Nem látszik az éj kékje.

Felnéztem a sötét égre,
A szemeim már vérbe.
A szenvedélytől égve,
A sötéttől kissé félve.

Istent csak arra kérve,
Leomolva előtte térdre.
Adjon feleséget nékem,
Mert ott dől el az égbe.

Tán van egy félre téve,
Aki rendeltetett nékem.
Vanköztök egy érzem,
Nekem csak egy kéne.

Nem vágyom én szépre,
Csak szerethető lényre.
Kinek sugárzik a fénye,
Csak találjam meg végre.

És együtt sokáig élve,
A szerelmet remélve.
Így élhetnék én érte,
Én őrizgetném féltve.

Ha megtalálnám végre,
Szívem csak érte égne.
Örökké együtt ő véle,
Ez lenne életem bére.

Ha eljönne életünk vége,
Ránk lelne az örök béke.
Mi kézen fogva szépen,
Együtt mennénk az égbe.

Ballagás a kollégiumban

Az iskolát mi együtt kezdtük,
Idén mi már ezt befejeztük.
Kollégium volt az otthonunk,
Mától már mi is dolgozunk.

Vacsorát együtt készítettük,
Amit aztán együtt is ettünk.
Reggelente együtt keltünk,
Az iskolába együtt mentünk.

Volt itt néhány szép évünk,
Tanulni nem volt kedvünk.
Dolgozatnál néha lestünk,
Vagy padba puskát tettünk.

Lassan megjött az eszünk,
Sok sok infót összeszedtünk.
Csoda hogy megnőtt a fejünk,

De a feladatunkat elvégeztük.

Ez lesz az utolsó hetünk,
Itt nem találjuk a helyünk.
Az úton tovább megyünk,
Könnyes kicsit a szemünk.

Holnaptól felnőttek leszünk,
Új feladataink lesznek nekünk.
Mától mi új életet kezdünk,
A tanáraink őrzik a nevünk.

A Demecseri mezőn

A Demecseri, ha kimegy a határban,
Nagyon sokat mérgelődik magában!
De nem látszik a tengeri a dudvába,
Nem tudja, hogy ezt hogyan kapálja.

Ha kimegy vele a mezőre a családja,
A napnyugtára fényes lesz a kapája.

De kellett neki a sok főld a nyakába,
Sok dolog fordul meg most az
agyába.

70 év házasság

Már hetven éve táncolunk,
Mindent együtt csináltunk.
Imádtunk vagy kívántunk,
Egy szép életet alkottunk.

A betegséggel dacolzunk,
Világgal nem harcoltunk.
Ragyogtunk vacogtunk,
Énekeltünk tapsoltunk.

Minden jóban osztoztunk,
Szerettünk és csókoltunk.
Álmodtunk és dúdoltunk,
A szerelmünket titkoltuk.

Lobogtunk és lángoltunk,
Reggel együtt kávézunk.
Jókedvünkben daloltunk,
Sok zenét meghallhatunk.

Mamár csak gubbasztunk,
Némán halkan suttogunk.
Csak ritkán mosolygunk,
Otthonunkban maradunk.

Mi egymásra is vigyázunk,
Már nem sokat változunk.
Mi már együtt álmodunk,
És összebújva zokogunk.

Esténként kicsit sétáltunk,
Mi komótosan ballagtunk.
És öregesen cammogtunk,
Mi örökre összetartozunk.

Balsorsunkban osztozunk,
És méltósággal távozunk.
A betegséggel nem bírunk,
Az öregség a mi bánatunk.

Éltünk, életben maradtunk,

Ha itt az idő mi indulunk.
Most is együtt haldoklunk,
Búcsúzunk és meghalunk.

Búcsú az iskolától

Az iskolát együtt kezdtük,
Most idén ezt befejeztük.
Hosszú évek múltak el,
Sok kamasz nőtt itt fel.

A végzős nem kesereg,
Volt itt kaland rengeteg.
Tanulgatott is, - keveset,
Volt hogy sokat nevetett.

Volt nekem kedvesem,
Volt egy kis szerelem,
Volt kézenfogva séta,

Lopott csók is néha.

Tényleg tanult is néha,
Nem volt ő olyan léha.
Volt mindenre itt példa,
Volt itt jó és rossz tréfa.

Átváltozott a jellemem,
Nincsen már egyebem,
Csak tudás a fejemben,
Jöhet már az egyetem!

Elmegyek

Elfogytak már az érvek,
És elmúltak már az évek.
Már semmitől sem félek,
Vagyok én csavargó lélek.

Elegem van továbblépek,
A nagyvilágba körülnézek.
Én már vissza sem nézek,
Az emlékeim elkísérnek.

Erre pletykások a népek,
Itt maradtak az ellenségek.

Másokat könnyen ítélnek,
Ők egy garast sem érnek.

Elmegyek mostmár végleg,
Elmondom majd a szélnek.
Ne felejts el engem kérlek,
A falon maradtak a képek.

Meghaltak már a vének
Üres lett végleg a fészek
Az emlékeim még élnek
Verseimet megőrízzétek

Egy vad vagyok

Mint egy őz, ami verem foglya,
Kinek nincs ki lábát megfogja.
Félő a vadász rögtön itt terem,
És puskája ejti halálos sebem.

A sötét mélységbe beestem,
A lándzsától véres a testem.
Már mozdítani sem merem,
Könnybe lábad a szemem.

Fogadva sorsom fekszem,

Vérembe fagyva csendben.
De nagyon mély ez a verem,
És még mélyebb a sebem.

Álmos, alélt már a testem,
Tudom, nem túl jól festem.
És most elalszok csendben,
Ébredek majd a mennyben.

Demecseri rablás

Megint eljött a Harám basa,
Mert elfogyott minden vasa.
Ez volt neki igazából a baja,
Fénylik a kezében a szabja.

Csillog villog a nagy bajsza,
De fehérlik a nagy túrbánja.
Vele jött egy zsivány banda,
Olyan mint egy farkas falka.

Elvitt már mindent ami kaja,
Bárány, nyúl szamár, marha.
Tyúk, pulyka, bivaly kanca,
Disznó, kecske, liba, kacsa.

Nehogy lelohadjon a hasa,
Hová lett a kutya, macska?
Csak nem vitte el a bamba?
Mindenre rákerül a mancsa.

Demecseri eső

A zápor eső áztatja a kerteket,
A fák várták ezeket a perceket.
Az utcán hömpölygő tengerek,
Szerteszét futkározó emberek.

De tombolnak vadul az elemek,
Majd le szakadnak az ereszek.
Az esőtől kopognak a cserepek,
Most még félálomban lebegek.

Én még az ágyamban heverek,
Tovább már én nem fetrengek.
Inkább komótosan én felkelek,
Benn a házban csak tespedek.

Esőcseppek melegek, jegesek,
Eső illata simogatja a lelkemet.
Vígan írom tovább a versemet,
Nézem az égen a sötét felleget.

A felhő tüzes villámot rejteget,
Az utcáról mindenkit elkerget.
A vadvillám hangjától rettegek,
Látok egy futkározó gyereket.

Aki vidáman csak rámnevetett,
Így lehet hogy én is kimegyek.
De hát kimenni oda nem lehet,
A meleg nyári esőben elleszek.

Vajon hová tettem az eszemet,
Kopogó esőcseppek tetszenek.
Langyos eső áztatja a fejemet,
Az ázott hajjal nem hencegek.

Bár a félelemtől még reszketek,
Pár perc és már alig csepegett.
Számolgatom még a cseppeket,
Az útcán járnak már emberek.

Az előbújó napocska kinevet,
Én a házba vissza bemegyek.
És utána pedig visszafekszek,
Lustálkodom még egy keveset.

A Demecseri poéta

Nincs a ruhámon bokréta,
Tűzzünk egyet a gallérra.
Nem lesz ebből probléma,
Nincsen rajtam embléma.

Hát megszületett a poéma,
Jóindulatomnak szándéka.

De ez nem gyenge portéka,
Én nem vagyok egy Hetéra.

A gonosz világnak játéka,
És nem is vagyok aszkéta.
A legjobb költők árnyéka,
Nem vagyok nagy stratéga.

Nem lehetek itt én próféta,
Nem vágyom én a poénra.
Inkább vagyok én esztéta,
Szerény demecseri poéta.

A demecseri citerás

Néma nagyapám öreg citerája,
A múltba veszett a legendája.
Hangjától még az ég is rengett,
A zenéje mindenkinek tetszett.

Mindig ugyanazt a nótát fújta,

Egész nap csak citeráját bújta.
Ameddig minden húrja pengett,
Na, addig tiszta szívből zengett.

Nótájától az egész utca csengett,
A zenéjét a nagyvilágba szórta.
Megkopott már a citera és a lóca,
De keservesen szól rajta a nóta.

Nem muzsikál már a vén róka,
Pedig régen napestig csak rótta.
A bortól néha víg volt a strófa,
Hej, ha megint vidáman szólna.

Zajosak voltak általa az esték,
De megfakult már rajta a festék.
Csak a szú cincog benne árván,
Nem csúsznak már ujjai a skálán.

Demecseri napkelte

Kibújik a Nap szégyenlősen,
Elrejtőzött egy ködfelhőben.
Meghallgathatod a dalomat,
Ez az ég közepére csalogat.

Eljöttél te hajnali pirkadat,
Soha el nem múló pillanat.
Melengeti a hideg orromat,
Letagadhatnám a koromat.

A napsugár lágyan simogat,
Reszkető arcokat nyalogat.
Elüldözöd majd a fagyokat,
Megszépítheted a napomat.

Csíráztathatnád a magokat,
És elkergetheted a bajokat.
Napozhatnánk is nagyokat,
Megszületett hát a karcolat.

Demecseri zápor

Vad, tomboló szél milyen bátor,
Jobb lenne most lenni máshol.

Nem látni senkit közel s távol,
Milyen csendes a mező máskor.

Sötét az ég, és a szél se jámbor,
A vándor juhász kunyhót ácsol.
Kutyát megköt, és tábort sáncol,
Már friss szénával telve a jászol.

Zengő, sötét felhő, hideg zápor,
A villám fénye is a földön táncol.
De mire kész lesz, te bőrig ázol.

Átélte már hányszor? Százszor.
A meleg tűz már táncol s lángol,
Nem fázik már az öreg pásztor.

Demecseri hóember

Város neve Demecser,
Eljött már a november.
Itt épül már a hóember,

Építi a vén gyepmester.

Ő nem egy sportember,
És segíti őt az örmester.
Aki igazán egy jóember,
Nem kell ide lőfegyver.

Van még egy ácsmester,
De nem egy nagymester.
Kijött már a házmester,
Na de ő sem szakember.

Ő épített is már, egyszer,
Ő lesz majd a karmester.
Itt van már a szilveszter,
Nincsen kész a hóember.

Demecseri tél

Félelmetesen fúj, a hideg szél,
Miről mesélhet, ez a rideg tél.

Az ember fázik, a hidegtől fél,
Be kell fűteni a házat, ez a cél.

A mi faluban már a hajnal hasad,
A szán a hóban jó gyorsan halad.
Előtte két csilingelő csikó szalad,
A hideg tél itt még sokáig marad.

A házak teteje még nagyon havas,
A fehér hó alá bújik még a tavasz.
Még minden ember a télre szavaz.
Sűrű nagy pelyhekben vígan havaz.

Otthon az emberek is még fáznak,
A faluban itt is ott is fákat vágnak.
Az erdőre tüzifáért szánnal járnak,
Recsegnek ropognak a száraz ágak.

Kinn a hóban a gyerekek játszanak,
Meleget megőrzik az öreg házfalak.
Apró ablakon jégcsapok látszanak,
A favágástól az emberek elfáradnak.

Apró száraz vékony fát hasogatnak,
Hogy a kemencében tüzet rakjanak.
Kemence előtt kislányok játszanak,

Estére a kemence sutjában alszanak.

A Demecseri erdő

Vadásznak, az erdő barát,
Ő jól ismeri a búját baját.
Recseg ropog száraz faág,
Meghallja ezt a vadvilág.

Értik egymás hangját zaját,
Felismerik egymás szagát.
Lábaim túrják fel az avart,
Sok apró állatot felzavart.

Lakói mint egy szép család,
Láttam már én ilyen csodát.
A földön nyílik ezer virág,
Milyen szép ez a mesevilág.

A Demecseri pörkölt

A költő ételt kotyvaszt
Egy kanál zsírt olvaszt
Aprított hagymát kavar
Rajta nem sokat agyal

Közben receptet hadar
Készen van vele hamar
Elmondom pár szóval
Ízesiti azt minden jóval

Paprikával borssal sóval
Végzi ezt kellő gonddal
Finom pörköltöt forral
És leöblíti finom borral

Nekifogott dírel dúrral
Nem is spórolt a hússal
Rántást a liszből habar
Az eredménye is pazar.

Kell még egy kis karaj
Bele a lábasba hamar
Az éles késsel szabdal
Na még egy pici pacal

A fakanál mint a paraj

Róla egy kicsit lenyal
Rotyog a finom zafttal
Forró lett a kéznek ajaj!

Égett manccsal nyargal,
Hamar a csaphoz kapar.
Reá hideg vizet facsar,
A költő közben szaval.

A poéta szíve…

A világ elől bújtál, hinni sohasem tudtál,
Mindenki csak piszkál, senki sem sajnál.
Boldogságra vágytál, de rögös utat jártál,
Ne állj meg a célnál, te mindent kibírtál.

Szavak nélkül szóltál, és toll nélkül is írtál,
Kard nélkül vívtál, ha megbántottak, sírtál,
A vers sértőbb a dalnál, erősebb a szónál,
A szavakkal martál, és igaz ember voltál.

Emberek közt jártál, sok jó dolgot láttál,
Másokat szántál, mindenkivel jól bántál,
Elismerésre vágytál, verseidben szálltál,
Türelmesen vártál, és vén költővé váltál.

A Demecser napocska

Kibújik a Nap szégyenlősen,
Elrejtőzött egy ködfelhőben.
Meghallgathatod a dalomat,
Ez az ég közepére csalogat.

Eljöttél te hajnali pirkadat,
Soha el nem múló pillanat.
Melengeti a hideg orromat,
Letagadhatnám a koromat.

A napsugár lágyan simogat,
Reszkető arcokat nyalogat.
Elüldözöd majd a fagyokat,
Megszépítheted a napomat.

Csíráztathatnád a magokat,
És elkergetheted a bajokat.
Napozhatnánk is nagyokat,
Megszületett hát a karcolat.

Az én Édesanyám

Ágyam mellet sokat sírt,
Énértem mindent kibírt.
Engem mindíg szeretett,
Nagyon ritkán nevetett.

Ha még élne édesanyám,
A szívemhez szoritanám.
Örömömet megosztanám,
Szeretetem kimutatnám.

Szép orcáját simogatnám,
Ha újra megcsókolhatnám.
Ha a kezét megfoghatnám,
Ha Istentől visszakapnám.

Édesanyám emlékére

A halál az élted tőlem elrabolta,
Nincs már, ki védőn átkarolna.
Fáradt tested is a porba vész,
Nem érti ezt már a józan ész.

Mennyi mosolyt kaptam tőled,
De mégis könnyet adok főleg.
A szerető csókért most cserébe,
Csak virágot hozok cserépbe.

Itt állok a sírnál némán, tétlenül
Miért büntetsz engem vétlenül,
Még hallom óvó, féltő szavad,
Fájó szívem majd megszakad.

Édesanyám hazavár!

A tornácon vár már engem!
Szótlanul, némán, csendben.
Haza kéne végre mennem,
Otthon finomakat ennem,

Megint gyermeknek lennem.
Fejemet kötőjébe tennem,
Míg pihenne a karosszékben,
Békesség lenne a lelkében.

Árok partján neki virágot szedni,
Szelíd csókjaimmal megölelni.
Örülni a forró levesnek,
Az illatos kenyérnek,

A hideg víznek,
A simogató kéznek.
Az otthon melegének,
Édesanyám csillogó szemének.

Szüleim emlékére

A munkára nevelt az Édesapám,
Szeretetre nevelt az Édesanyám.
És amíg éltek ők vigyáztak rám,
Sajnos, nincs aki vigyázzon már.

Az áldásuk rám többé nem száll,
Senki se vigasztal, ha valami fáj.
Ha hazamegyek, már senki se vár,
Ölelés a csók, többé már nem jár.

Ó bárcsak őket még csókolhatnám,
Szerettem őket, én megmondanám.
Mostmár a két Angyal vigyáz reám,
A két Angyal a mennyországba vár.

Köszönöm Édesanyám

Köszönöm hogy még vagy,
Hogy ott voltál mellettem,
Amikor végre elindultam,
Amikor feküdtem betegen

Amikor iskolába mentem,
Amikor érettségizhettem,
És diplomámat átvettem,
Veled de sokat nevettem

Az emberiséget szeretni,
Önmagamat is kinevetni,
Az öregkort is tisztelni,
Köszönöm a jó célokat,

A módot a lehehtőséget,
Köszönöm a szép életet,
A hitet és a reményeket,
Köszönöm neked a hitet,

Köszönöm a csókjaidat,
Köszönöm az öleléseket,
A jót rosszat felismerni,
A szereteted megismerni,

Fájdalmat türni elfeledni,
Köszönöm hogy tanítottál,
Nevetni, szeretni, és ölelni,
Csókolni, és megbocsátani…

A Demecseri barátok

Azt jósolta egyszer egy látnok,
Megáltalkodott, gonosz álnok,
Hamar, elhagynak a jóbarátok,
Gyorsan, eljön majd a halálok.

Nem tudjuk mi lesz a halálok,
Baleset, betegség vagy rákok,
Vagy valami - elfelejtett átok,
Igen gyakran gondolok rátok.

A sírokon fonnyadt virágok,

Félbe szakadt rövid világok,
Be nem teljesült szép álmok,
Miért is hagytatok itt srácok?

Levél Édesanyámnak...

Köszönöm neked mindazt,
Hogy ott voltál mellettem,
Amikor végre elindultam,
Amikor feküdtem betegen.

Amikor iskolába mentem,
Amikor érettségizhettem,
És diplomáimat átvettem,
Veled de sokat nevettem.

És megtanítottál szeretni,
A rossz dolgokat feledni,
A szereteted megismerni,
Az idősebbeket tisztelni.

Köszönöm a szép életet,
Módot és lehetőségeket,
A hitet és a reményeket,

Megköszönök mindent.

Köszönöm a csókjaidat,
A könnyeidet az ölelést,
A mosolyt és a nevetést,
A szeretést és a nevelést.

A jót a rosszat felismerni,
Önmagamat is kinevetni,
Fájdalmat türni elfeledni,
Tégedet örökké szeretni.

Demecseri tavasz

Tavasszal ébred a vágyad,
Télen a testünk is bágyad.
Hideg téli szél már fárad,
A nap melege felém árad.

Arcomon érzem melegét,
És simogatja a fák levelét.
Ébreszti az erdő szellemét,
És építi vadaknak rejtekét.

A hóban botladozik a szél,
Már a nap is korábban kél.
Bár a vad még mindíg fél,
Az erdő a tavaszról mesél.

A Tiszavirág

Legyen időd kicsit megállni,
A hatalmas Tiszát csodálni.
Estig nézni a tiszavirágot,
Megismerni e mesés világot.

Felismerni benne a szépet,
Bámulni, mint a szentképet.
Milyen szép a természet,
Ritkán van benne részed.

A víz felett a szerelem virágzik,
Milliónyi kérész vígan játszik.
Hamarosan itt a tavasz, látszik,
A komor Tisza végre kivirágzik.

Nekik csak egy nap a világ,

Hamar elhervad ez a virág.
Ringatja lágyan édes vizét,
Alig ismeri meg az élet ízét.

Nőnapi kívánság!

A nők mindenkit túlélnek,
Még az ördögtől se félnek
Ha nincs több érvük sírnak,
Pedig ők mindent kibírnak.

A nők a hétköznapi hősök,
A férfiak fáradt öreg ősök.
A nők mindig szeszélyesek,
De ha nem hát veszélyesek.

A férfinak a nő a család,
A nőnek a férfi a varázs.
A férfi szava összeáll mesévé,
A nő álma varázsolja zenévé.

Kívánunk nektek, csókot százat,
Hófehér menyasszonyi ruhákat.
A feleségeknek a szeretőknek,
A szép lányoknak, a nevetőknek.

Egyedül

Én még egyedül élek,
Így semmit sem értek.
És így semmit se érek,
Csak félénken nézlek.

Vágyakoznak a gének,
Bár karjaim már vének.
Vad szerelemtől félek,
Úgy elmúlnak az évek.

Olyan rövid ez az élet,
Ma elfogytak az érvek.
Így rólad szól az ének,
Én örökös lázban égek.

Nélküled hogy éljek,
Hossszúak az éjjek.
Az örömtől fénylek,
Millió csókat kérek.

Múzsa vagy nékem,
És leírom mit érzek.
Vége már az észnek,
A szerelemtől részeg.

Bár szavaim szépek,
Én vén bolond lélek.
A csókjaidtól részeg,
Boldogságra készek.

Ne akard hogy égjek,
Éljünk most a kéjnek.
Szemem beléd réved,
Jó lennék én férjnek.

Az ördög

Ördög, a bűnösök királya,
Pokol neki a sötét palotája.

Az űstben ott ülnek benne,
Nincsen akiért el ne menne.

De ahová Ő beteszi a lábát,
Ott elszaporodnak az árvák.
Bűnösöket a pokolba kíséri,
Nincsen is senki aki őt túléli.

Itt már nem lehet jót remélni,
Nincs értelme már itt regélni.
Vagy valamiféle imát rebegni,
A forró űsttől lehetne remegni.

Plútó kutya üzenete

Ha rám gondoltok, ne sírjatok,
A szép dolgainkra gondoljatok,
Velem nevessetek kacagjatok,
Mert én immár szabad vagyok.

Egy nagy virágmezőn szimatolok,
Futkározok nagyokat ugrándozok,
Én egésznap szabadon barangolok,
Ez azt jelenti, hogy boldog vagyok.

A telihold mostmár értem ragyog,
Ha eszedbe jutok soha se sírjatok,

Hiszen én már a mennyben vagyok,
Nekem itt nem hiányzik a világotok.

Itt nincs forróság, nincsen hideg tél,
Itt mindenki szabadon boldogan él,
Nincs lihegés csak játék és pihenés,
Itt tényleg kolbászból van a kerítés.

A Demecseri katona

Hősök sírja domboldalon,
Kopott írás homlokzaton.
A kávémat kortyolgatom,
A kezemet morzsolgatom.

Csak azon gondolkodom,
Elenyészik a sok sírhalom.
Nem az én gondom-bajom,
Merengek a mondottakon.

De sírjaikat rendbehozom,

Kapával megdolgozgatom.
Sok sír kövét megjavítom,
Jövök megint fontolgatom.

Demecser a hazám

Nekem ott a hazám, ahol vagyunk,
Ott a népem, nemzetem, ahol lakunk.
Ott a világ, ahol a földjeink terülnek,
Ott a legjobb, ahol kertjeink
feszülnek.

Csak addig, míg a szelíd szemem lát,
Ahol az anyaföld édes kenyeret ád.
Egész odáig, ameddig az ég kéklik,
Ha leszáll az est, az erdő sötétlik.

Halak a folyóban, szőlő a hordóban,
Itt minden éjszaka a tücsök ciripel.
Itt állok, ahol az ég rám beborul,
Ahol a magyar imádkozni leborul.

Valamikor, régen őseink itt laktak,
Itt éltek, haltak, harcoltak, mulattak.
Itt büszke bárdok védték a határunk,
A földeket örökségül ránk hagyták.

Ez a föld mindennél drágább nekünk,
Hazám, mindennél jobban szeretünk.
Az egész világban messze földön járok,
Kóborlok, de végül mindig hazatalálok.

Céltalanul

Felhős és sötét az égbolt,
Elbújik mögé a vénhold.
Megint az égre pillantok,
Bujócskáznak a csillagok.

Vaksötét utcákon ballagok,

Céltalan fel és le baktatok.
Égben táncolnak angyalok,
Csak én egyedül hervadok.

Ne aggódjatok jól vagyok,
A bánatba úgyis meghalok.
Még egy kicsikét virrasztok,
Aztán elmegyek szevasztok.

A vizslák

A magyar vizslák korán kelnek,
Így hát a gazdák sem pihennek.
Itt egész nap zajosak a kertek,
A vad hétköznapok így teltek.

De látnád, mit művelnek ezek,
Ha bejön hozzánk egy gyerek.
Persze tudom a vizslák szentek,
De akkor vége lesz a csendnek.

Hiába is szólok a játékos ebnek,
Ítt nem lesz helye már a rendnek.
Ezek most mindent szétszednek,
Már hívak hogy játszani menjek.

Az udvaron össze vissza mennek,
Egész nap csak tengnek-lengnek.
Mély gödröt kaparnak vagy ezret,
Hogy én majd a sötétben elessek.

Csibészek, itt a reggeli gyertek!
Elég ha egy rövid füttyel jelzek,
Itt egy darab velőscsont nesztek,
De a kutyák hamar összevesztek.

Mit adhatnék én még nektek,
Az ételért egymásnak esnek.
Zajosak az udvaron az estek,
Ezek vadul habsolva esznek.

És én nyugalmat hol leljek?

Ezek mindenütt meglelnek.
És minden ételt elnyelnek,
A vagyonomból kiesznek.

Higgy magadban

Az életben vannak apró dolgok,
Amitől az ember lészen boldog.
Amitől a mi szívünk úgy dobog,
A szerelemünk lángja úgy lobog.

A szerelemtől sohasem kell félni,
Minden jót, szépet, meg kell élni.
Mert nem elég csak róla beszélni,
Hinned kellene benne és remélni.

Tanulj most, az elkövetett hibából,
Nyerj erőt, a hitedből és az imából.
Végy példát, a sok tavaszi virágról,
Ne vegyél tudomást erről a világról.

Karácsonyi versike

Hogy hull a hó, de nem bánom,
A hóesést én mindíg csodálom.
Hogy élvezem a telet! belátom,

Hógolyózzunk egyet barátom.

Itt van velem a kis családom,
Feldíszítettem a kis lakásom.
Házam ajtaját neked kitárom,
De hova tettem a hólapátom?

Attól félek, hogy még elázom.
Hideg szél fúj még megfázom,
Ha beázik díszes dolmányom.
De előkerült végre a kabátom.

Csak legyen finom kalácsom,
A meleg süteményt komálom.
A Karácsonyi verset kántálom,
Az ingyen kajákból potyázom.

Igyunk egy forralt bort barátom,
Ez a finom vörösbor, a sajátom.
Én a testes finom bort, kivánom,
Neked ezt én jószívvel kínálom.

Libacomb sül most a farácson,
Ennél nincs finomabb a világon.
Végre eljött a szent karácsony,
Istenhez szól most a fohászom.

A darázs

Az udvar végén öreg garázs,
Abban fekete darázs tanyáz.
Kezem csipte fekete darázs,
Majd elrepült a zúgó varázs.

Ez asztán hatamas egy csapás,
A tenyerem egy forró parázs.
Nem is maradt el a síró hatás,
Fájdalomtól könnyem gyaláz.

Még a sírással is jól megaláz,
Meggyógyúl majd ne parázz.
Hidegvizes ruhától hül a láz,
Meggyógyította Édesanyám.

Anikónak

Te vagy, legnagyobb kincsem,

És te vagy énnekem a minden.
Rajtad kívül semmim sincsen,
Ennél szebb, világon nincsen.

Téged adott nekem a jó Isten,
Nem pénzért, hanem ingyen.
Engedd hogy, ezt én higgyem,
Fodros szoknyája meglibben.

Amikor vonul, hófehér ingben,
Karjaimban a szobába vittem.
Némán mellettem fekszik itten,
Hogy ez így lesz, sose hittem.

Demecseri hóesés!

Végre, itt a hideg tél kérem,
Forró teát szürcsölök éppen.
El kezdett esni a hó szépen,
Most álmodom, vagy ébren?

Állok az ablakba és nézem,
Ahogy sűrűn esik fehéren.
Nem reggel, hanem délben,
Világít a fehérhó a bércen.

Fújja a szél messze a réten,
Kavarogva a hideg szélben,
Holle anyó, mint a mesében,
Derékig vagyunk, a télben!

A poéta

Lelkemből árad a vidám dal,
Szép versem nyílik a virággal.
Szívemből édes szavak nyílnak,
Suttogó ajkak szerelemre hívnak.

Fáknak, embereknek, virágnak,
Így születik a zene a világnak.
Furcsa versem rossz és rímtelen,
Most született meg így hirtelen.

Csepűrágó, olcsó hatásvadász,
Vásári mutatványos, komédiás.
Vígan vetem papírra e sorokat,
Az olvasóra bízva a sorsomat.

!

A kultúra napja

Mai nap a kultúra napja,
Kölcsey a himnusz atyja.
A himnuszt nekünk adta,
Ahol írta az Cseke falva.

Nemzetünk e verset kapja,
Ő nekünk a kultúra papja.
Kárpátokig zeng a hangja,
Viszi hangját a Lajta habja.

Ezt minden magyar hallja,
A világban zeng a hangja.
Vigyázzba áll hun e-dalra,
Ha hallja élve vagy halva.

Ezt az imát, e-napon írta,
Az idő múlását is kibírta.
A töröknek tatárnak rabja,
Népünk nem lészen adva.

Huszáraink kackiás bajsza,
Minden magyart hív hadba.
A vitéz bátorságát veti latba,
A magyar virtus és a szabja.

Egy anya fájdalma

Egy anyuka gyászolja fiát,
Míg elmond érte egy imát,
Szomorúan gondozza sírját,
Más nem érezheti fájdalmát.

Hogy hol követte el a hibát?
Magával vitte minden titkát.
Ide hordja minden gondját,
Megjárta a poklok poklát.

Még fülében hallja hangját,
Önfelett vidám kacagását.
A mosolygós piros orcáját,
És szívének a dobogását.

Láthatjuk a lelke árvaságát,
Néma szomorú hallgatását.
Görnyedt teste hervadását,
Anyai szívének jajgatását.

Letörölte a könnyes arcát,
Kifújta jól a nedves orrát.
Elfogadta szomorú sorsát,

És haza vitte búját s baját.

A fűrdőző sellő

A parton fúj lágy finom szellő,
A vízben egy gyönyörű sellő.
Nem mindennapi, egy delnő,
Egy férfi a szerelemhez felnő.

Mögöttem azt suttogja az erdő,
Odanézz, hogy milyen szép nő.
Az égről csak bámulja a felhő,
És kirobban belőle a mennykő.

Ereimben a forró vérem pezsgő,
Elvesztette már fonalát a szerző.
Sok nyárfalevél mögöttem rezgő,
Súsogja hogy, neki nagyon tetsző.

Remegő testemet is elhagyja az erő,
Szerelmes szívem dobogása megnő.
Csak eredne már el az a fránya eső,
Talán elmenne végre innen a költő.

Kijött a partra, ez a pillanat is eljő,
Na de, oda nézni ilyenkor nem illő.

Lágyan kecsesen áll tündéri nemtő,
Én értem meg rögtön eljön a mentő.

Az éhes gyerek

Illatos a polcon a kenyér,
Éhes gyerek boltba betér.
Arca fehér mint a kenyér,
Kis tenyerében pár tallér.

Apró kis kenyeret remél,
Egy kisdarabot félve kér.
Ára is csak néhány tallér,
Ennyit már igazán megér.

Finom meleg omlós fehér,
Egy félkaréj bizony kevés.
Annyit kap csak a pénziér,
Ami éppen a szájába befér.

Cserebogár

Kertemben pompázó jégvirág,
Körülötte búrjánzó vad világ.
Gyökereit rágja a pajor bogár,
Belőle lesz majd a cserebogár.

Ne félj nem sokára itt a Május,
Jön a forró nyár a nagy mágus.
És majd a kövér pajor átalakul,
A vén nyárfákra ha rászabadul.

Elszaporodik csendben zajtalul,
A lakásba is beszáll hivatlanul.
Az utca kövén marad áldozatul,
Ahogy jött eltűnik nyomtalanul.

Gondoljunk rájuk

Nehéz az ünnep, az otthonukban,
Ha magányosan élnek magukban.
Vagy akinek nem lehet gyermeke,
Akit éjjel-nappal mindíg szeretne.

A szomszédban zene tánc öröm,
Otthon és meleg, családi fészek,
Kacagás, játék, és gyerekzsivaj,
Míg, gyerek nélkül a ház kihalt.

Az ünnep fájdalmas azoknak is,
Akik egyedül élnek, magukban.
Zenére és nevetése fülük süket,
Mert elvesztették a szerettüket.

Sem család, se mosoly, se öröm,
Csak a magány a csend az üröm.
Az ünnep, őket a temetőre hívja,
Szeretteik, bent vannak a sírban.

Valyon gondolsz-e néha azokra,
Kik télen kiszorultak a padokra.
Fáznak, állnak és élnek a hóban,
De nem sok részük lehet a jóban.

A szerető Isten vigyázzon reájuk,
Legyen ételük és meleg ruhájuk!
Legyen az Isten áldása ti véletek,
Ti magányos, nehét sorsú életek**.**

Karácsony estén

A szél kavarja a havat a pusztán,
Gyerekek szánkóznak az utcán.
Az égen fekete varjak szállnak,
A gyerekek ajándékokat várnak.

Vakítón égnek a fenyőn a fények,
A házakból szól az angyali ének.
Teljes szívemből szeretlek téged,
Legyen örökké ilyen szép az élet.

Az átok

Varázslat és ákom bákom,
Nem teljesül már az álom.
Az utamat egyedül járom,
A szerelmet hiába várom.

Nincs semmim csak károm
Ez nem otthon csak várrom
A boldogságra hiába vágyom,
Végig kíséri életem az átkom.

A bűneimet szánom bánom.
Az ágyamban egyedül fázom,
A szavakkal is csak játszom.
Sanyarú jövőmet már látom.

Ha tied lehetnék

Lehetnék néma csend túl a szavakon,
Lehetnék egy plakát hófehér falakon.
Lehetnék süvöltő szél fenn, északon,
Lehetnék csónak egy csörgő patakon.

Lehetnék vízcsepp reggeli harmaton,
Lehetnék hókristály fagyott ablakon.
Lehetnék finom étel terített asztalon,
Lehetnék halk zene néma hangfalon.

Lehetnék ünnepelt sztár, a címlapon,
Lehetnék bonviván fenn a színpason.
Lehetnék kisvirág gyönyörű hajadon,
Lehetnék nyaklánc kicsike nyakadon.

Lehetnék takaró a meleg pamlagon,

Lehetnék selyemkendő is válladon.
Lehetnék ölelés a csendes hajnalon,
Lehetnék veled boldogan, gazdagon.

Lehetnék édes csók a vörös ajkadon,
Lehetnék a párod édes kis
galambom.
Lehetnék tiéd egyszer egy
szépnapon,
Lehetnék rab madár örökké
szabadon.

A szívedben élek

Ne állj itt sírva Kedvesem,
Nem találsz meg engemet.
Ott vagyok, az ébredésben,
A könnyes két szemedben.

A dobogó árva szívedben,
A zuhany simogatásában.
A hajadat fésülő szélben,
Suttogásban a sötét éjben.

Csillagokban fenn az égen,
Gyémántként a falevélen.

A nyíló illatos virágban,
A sárgarigó énekében.

Az érett fűft szőlőben,
A hűsítő pohár vízben.
A frissen sült kalácsban,
A körülötted lévő világban.

Háború

Megint mit csináltok?
Tűzre való zsiványok.
Embert akartok ölni?
Szíveket összetörni?

Sok özvegy szomorú,
Gyűlik a sok koszorú.
Ez a világ így iszonyú,
Miért kell ide háború?

Ez lenne az a szép világ?

Ide nyílna a szép virág?
Ez inkább szörnyű átok,
Ami vissza hulljon rátok.

Nincsenek itt barátok,
Csak csonka családok.
Ti vagytok a vagányok?
Mit szól majd anyátok?

Jótanácsok

Óvakodjál minden rossztól,
Gazembertől és gonosztól.
Esőtől a sártól, és a portól,
A kosztól meg a szmogtól.

És tartózkodj az alkoholtól,
A cigitől a kemény drogtól.
Sok dícsérettől és a bóktól,
Ne vásárolj sokat a boltból.

Csak jókat kapjál a sorstól,
És ne hagyjanak ki a jóból.
Az énekből nótából dalból,
Az ölelésből és a csókból.

A csend hagja

Ugye hallod ezt a verset,
Hallgatsd csak a csendet.
A csend neked is tetszhet,
Itt most senki se csenget.

Állj csak meg egy cseppet,
Te is érzed, ezt az enyhet?
Legyen nyugalmas ested,
Itt megnyugszik a tested.

Mi építjük fel a mennyet,
Láthatod itt ezt a rendet.
És ez még csak a kezdet,
De ez már nagyon kellett.

Ha majd ébred a nemzet,
Akár világot megrenget.
És ha nyugalmat nyerhet,
Akkor békességet lelhet.

Farasangi hangulat

Hangos vídám a farsang,
De a félelem is lappang.
Kezdődjenek hát a bálok,
Csak állok némán várok.

De nem jönnek a lányok,
Vigyorgásom a maszkon.
Szomorúságom az arcon,

Mély rekettes a hangom.

Van félelem és reszketés.
Nekem az este szenvedés,
Hangulatom is szomorkás,
Feltört belőle a szorongás.

Alamizsna

Ez a fizetés engem vérig sért,
Én dolgozok holmi baksisért.
Szánalmasan kicsi összegért,
Koldusként, apró pénzekért.

Én húzom az igát a pénzükért,
Akármilyen célokért, bármiért.

Holmi talmi alantas holmikért,
Falatért, farhátért, csontokért.

Meghaljak homályos célokért,
Én világgá kürtölöm ezrekért.
Nem fizetek ennyit benzinért,
Akkor sem dolgozom ennyiért.

Vers születik

Ülök a kertben tavasszal,
Vén ördöggel a ravasszal.
Együtt kelünk a hajnallal,
Mosakodunk a harmattal.

Játszom újra a szavakkal,

Nem bírok én magammal.
Szépen bánok az anyaggal,
Kész vagyok egy arasszal.

Rímelő szép dallammal,
Amit az olvasó tapasztal.
Elvagyok itt magammal,
Mint a vágy a kamasszal.

Az idő kicsikét marasztal,
Megszületik a panaszdal.
Egy óriási nagy adaggal,
Tornáztam az agyammal.

Egyest kaptam

Ülök a suliban a padban,
Üldögélek ott magamban.
Piros nyakkendő nyakban,
A vonalzó ceruza hadban.

A tanárral örökös harcban,
A magyartól is kissé bajban.
Tanár karót írt be, hagytam,
Kapok sajnos ilyet gyakran.

A tanórának is vége lassan,
A nyelvtannal nagy baj van.
A kilincs mint bilincs kattan,
A napló meg kinyílik lassan.

És ő engem talál meg abban,
Én csak megjegyzem halkan,
Hogy megint egyest kaptam,
Sok egyes sorakozik hadban.

Mi lesz így belőled kisfiam?
Mi lesz belőlem? mondjam?
A helyzetem tovább rontsam?
Író leszek és tanár mondtam!

Tanár? majd összeesett holtan,
A tanár volt igen nagy gondban.
Azt hittem mérgében felrobban,
Így hát beírt mégegyet nyomban.

Demecseri rózsakert

Mint záporeső után a tócsák,
Úgy nyílnak sorban a rózsák.
Szép virágaikat csak hozzák,
Zöld leveleiket sorra bontják.

A töviseik szúrnak, mondják,
A szírmaikat földre szórják.
Míg a tetvek a körüket rójják,
Leveléből a nedvet kiszívják.

De tetvektől a hangyák óvják,
Hemzsegnek a hangyahordák.
Ezzel, a többi rózsát porozzák,
Így születnek nálam a strófák.

Ilyenek vagyunk

Nagyon furcsa világban élünk,
Mi másokat könnyen elítélünk.
Saját magunknak jót remélünk,

Egymással pletykát cserélünk.

Miközben Istenhez könyörgünk,
Míg másokról rosszat beszélünk.
A mások bajára csak legyintünk,
A múltunkon sokáig merengünk.

Már annyi mindent megéltünk,
Látszólag mindenkit megértünk.
De a hiba nem lehet mibennünk,
Mert minden embert lenézünk.

Minden rosszért mi kesergünk,
Az elismerésekért versengünk.
Mi mindenkit csak kiröhögünk,
Mi másokon sohasem segítünk.

A hipochonder

Nekem a vesekő a bajom,
Van is itt belőle egy vagon.

Úgy félek tőle, de nagyon,
Üssön csak engem agyon.

Ha úrrá leszek én a bajon,
Túl élem tán, én ezt vajon.
Oly szomorú most a dalom,
Egy árnyék vagyok a falon.

Ki ez a szerencsétlen fazon,
A halál nekem kész haszon.
Fekszem a hideg ravatalon,
Szívem úgy fáj már nagyon.

Ha elmegyek majd egy napon,
Ne félj semmit drága asszony.
Tied lehet itt midden vagyon,
Én mindenemet reád hagyom.

Isten csak nyugalmat adjon,
Búcsúzok elcsukló hangon.
Kinn ülök egyedül a gangon,
Kicsi nekem már ez a garzon.

Már a kaszás hangját hallom,
Csapkodok a sötétben vakon.
Bár elgyengült már a karom,

Életemet én oda nem adom.

Mindig van remény

Mindig van hit a csodában,
Kereszténység a pogányban.
Pislogó fény az éjszakában,
Tisztító tűz a vak homályban.

Kis józan ész a sok butában,
Keserű könny a magányban,
Micsoda illat a szép virágban,
De sok a képmutatás a világban.

Nyugdíjasok napjai

A hétköznapok unalmasak,
A napok gyorsan elmúlnak.
Én józanul látom a világot,
Nagyon kevés, amit kívánok.

Könnyes, szép pillanatok,
Nem bánom a tegnapot.
Télen a hó, ősszel a szél,
Tavaszi eső, a nyári fény.

Apró álom, újra ébredés,
Nekem az élet tévedés.
Tudok örülni a csendnek,
Nem hiányzom a szemnek.

A sötétnek és a fénynek,
A csúnyának és a szépnek.
Tudom, mit suttognak a fák,
És meddig alkudnak a kofák.

A hajléktalan álma

Alszom nyakam a hurokban,
A földön-é vagy a pokolban.
A halál kisért a nyomomban,
Hengergőzöm a mocsokban.

Élek szennyben piszokban,
Itt vagyok örök nyomorban.
Az életem is már romokban,
Egy korty bor a gyomorban.

A szépről álmodom titokban,
Fekszem a hideg dobozban.
Takarózom egy pokrócban,
Félek mint nyúl a bokorban.

Csak egy szó...

Egy szó ami sokat mondhat,
Egy szó ami reményt adhat.
Szó amely vigaszt nyújthat,
Egy őszinte szó ami nyugtat.

Egy rossz szó ami felzaklat,
És még egy ami haza hívhat.
Van egy szó ami megcsalhat,
És egy másik ami becsaphat.

Igaz szó, hív más szavakat,
Egy szóval amivel nyaggat.
Egy kedves szó ami elaltat,
Az a néma szó ami hallgat.

A Don kanyarban

A háború itt vad, zajos a füleknek,
Mert mindennap hősök születnek.
Döntő nap ez a mai, mert győzünk,
Gyilkos ellenséget örökre kiűzünk.

Jön a tüzes golyó lánggal, fénnyel,
Mégis tele van szívünk reménnyel.
Égnek testünkben a tüzes billogok.
Szállnak vállunkra fényes csillagok.

Én, drága Hazám, én, drága népem,
Nem jártam otthon már oly régen,
Hű fiad őrzi magyar szavát és hitét.
Mert otthon hagyta a szerető szívét.

Az őrségben mi, soha nem alszunk,
A hazánk büszke őrei mi vagyunk!
Halállal dacolunk, hősként halunk,
De földet idegenbe nem hagyunk!

Játszom a hajaddal

Hajad formálom a lakkal,
És egy kis fényes olajjal.
Csak játszom a hajaddal,
Mint a költő a szavakkal.

Mint fazekas az agyaggal,
Mint te a vörös ajkaddal.
Mint ördög az angyallal,
Szobrász a lágy anyaggal.

Mint a horgász a halakkal,
Ezt nem érted az agyaddal.
Mint a zenész a dallammal,
Mi történt az én agyammal.

Mint a kelőnap a hajnallal,
Mint a felhők a nappallal.
Egy angyalka szárnyakkal,
Mint a szép virág tavasszal.

Újévi mámor

Szilveszteri fény a sötétben,
És tüzijáték robban az égen.
Ünnepi fénye villog a házon,
De kinn a hóban már fázom.

Az utcán robban a petárda,
Rakéták bombák felváltva.
A hóessésben már elázva,
A kutyám a világot bejárta.

A házban durran a pezsgő,
A szánon nótázik a csengő.
Süteménytől telik a bendő,
Reggelre hasam is megnő.

Ilyen későn alszom máskor,
A buboréktól éled a mámor.
Az alkoholtól mindenki bátor,
Alattomosan setten az ámor.

Szerelmi cívódás

Vihar tombol a szerelem tengerén,
Van némi remény még a peremén.
Beborul a sötét ég dörgés villámok,
Égig érő tajtékzó viharos hullámok.

A szárfa meghajol a hajó is megborul,
A tenger bolydul, a sósvíz benyomul.
Váratlanul a szél szelídül megfordul,
Az örömtől a könnyem is kicsordul.

A tomboló vad vihar szellővé tompul,
A szerelem tengere elcsitul jámborul.
Kis feleségem vágyakozón rám borul,
Hát ezért adott Isten tégedet
páromul.

Végre ölelő karjai közé vetem
magam,
A békülés csókjától már nincs
szavam.

Eltűnt hát teljesen a rideg sötét
felhő,
A karjaimba omlik a szerelmes sellő.

Tanulj fiam…

Nem tanultam rá is fáztam,
Csavarogtam amit bántam.
Az esőben is sokat áztam,
Néha néha meg is fáztam.

Persze sokat rá is fáztam,
Sokszor nem is kajáztam.
Fiatalon rongyot ráztam,
Anyagilak rosszul álltam.

Sohasem lesz így házam,
Rendes munkába jártam.
De gazdaggá nem váltam,
A tanulást jobbnak láttam.

Én is biztonságra vágytam,
Végül magamat elszántam.
Így bele fogtam én bátran,
Vörös diplomássá váltam.

Hogy eljöjjön alíg vártam,
Erre már én régen vágytam.
Sikerült hízott is a májam,
És nőtt a hasamon a hájam.

Lejártam mindkét lábam,
Okosabb nem volt nálam.
Bontogattam a szárnyam,
És felépült hozzá a váram.

Szerelemre sokáig vártam,
De megtaláltam a társam.
Akire mindig is vágytam,
Mégis teljesült a vágyam.

Csak éltem

A világot nem értem, de boldogan éltem,
Sok jót megéltem, és nem kellet félnem.

Semmit sem kértem, elég volt remélnem,
Hosszú volt az éltem, elég volt a bérem.

Nem volt sok vétkem, békességben éltem,
Ha forrott is vérem, szenvedélytől égtem.
A szerelemben éltem, fürödtem a kéjben,
Én sose voltam éhen, mindíg volt étkem.

Én sohasem féltem, sosem kellet kérnem.
Nem tetszik kérdem, ilyen vagyok kérem,
Sokszor elkéstem, csak ez volt a vétkem,
Már úgy érzem, nem maradt több érvem.

A reményhez

A mező tele van virágokkal,

A kanyargó folyó halakkal.
A kék óceán nagy hajókkal,
A tengerpart éles sziklákkal.

Az ég tele van a csillagokkal,
Az élet tele van fájdalommal.
A bús fejem gondolatokkal,
Remegő kezeim homokkal.

A világ tele van szegénnyel,
Szegények álma reménnyel.
A remény tele van eséllyel,
Az esély tele van mesével.

Egyedül

Kinyújtja a kezét, de senki sem nyúl érte,
Réges-régen üres, magányos már az élte.
A fiatalságot, a szépet öregségre cserélte,
A boldogságot, a földi célokat mind elérte.

Persze, valaki talán lesz mellette, úgy vélte,
Végül ő is egyedül maradt, hiába remélte.
Hosszú életében az Istent csak arra kérte,
Hogy ne legyen egyedül, ha eljön a vége.

A Demecseri vándor

Úttalan utakon, Messze sodort a szél,
A boldogságot kerestem ez volt a cél.
Nagyvilágban messze zengett a dalom,

A szélben nem hallatszott a fájdalom.

Ijesztő villámok cikáztak a sötét
éjben,
Földöntúli hangok jajgattak a
mélyben.
Rettegő szívem megremegett félve
belül,
A sötétben van igazán az ember
egyedül.

Olvassatok inkább...

Én minden gondolatom leírom,
Mind addig amíg erővel bírom.
Ez a föld lesz majdan a sírom,
Nem szabad miatta itt sírnom.

Olvassad inkább a sok könyvet,
Nem beszélni, hallgatni többet.
Születik a világban sok jó ötlet,
Arra kérlek, gondolkozz többet.

Testemet az élet hagyja árván,
Puha föld lesz majd a párnám.

Senki se ejtsen értem könnyet,
Így tán nekem majd könnyebb.

Én nem kaptam soha érte érmet,
És nem is kárpótolt érte az élet.
Még szól a dal úgy mint régen,
Pedig végem már réges - régen.

De manapság más szelek fújnak,
Számomra pedíg vége az útnak.
Gondolataim messze szállnak,
A menyországban már várnak.

Hatvan évesen

A szívem némán fáj és sajog,
Elfáradt már nehezen dobog.
Szomorú, - mégis megbocsát,
Senkitől sem vár már csodát.

Összetört, -száz sebtől vérzik,
A barátaim fájdalmamat érzik.
Istentől ajándék minden reggel,
Ha ébredek könnyes szemmel.

Hideg bőröm ráncos és száraz,

A testem már gyenge és fáradt.
Elveszett, gyámoltalan, félszeg,
De én soha nem voltam részeg.

Meggyötört, öreg lett a testem,
De pislákol még a tűz bennem.
Sokszor voltam gyenge és beteg,
És szeretetet adtam mégis neked.

Hatvan éve rovom már a köröm,
A Földön már ez is nagy öröm.
Isten mindig segített énrajtam,
Sose voltam egyedül a bajban.

A szívem most is érted dobog,
Mint sok ezernyi harci dobok.
De lassan kivész belőle az erő,
Régen eltörött már a dobverő.

Lassan az idő elfogy úgy vélem,
Így a napjaimat hasznosan élem.
Mikor majd a halál eljön értem,
Isten bocsásson meg, arra kérem.

Túl a szerelmen

Itt állok búsan, délcegen,
A szerelmedtől részegen.
Szomorúan, de mérgesen,
Sértődötten és félszegen.

Újra szeretni nem képesen,
Bízni benned már képtelen.
Könnycseppeim a képeden,
Te vagy nekem a végzetem.

Túl vagyok a szerelmeden,
Nem vagy már a mindenem.
Ez a szerelem a szégyenem,
Túl vagyok már én mindenen.

Pillangó

Nyári nap úszik kék égen,
Az ég csúcsára ér délben.
A hernyó kúszik a levélen,
Ő belőle egy lepke lészen.

Pillangók szállnak égen,
Mint a fehérhó a bércen.
A csillogó nyári fényben,
A kánikulai napsütésben.

Káposztalevél a vacsorája,
Virágszirom nyoszolyája.
Szivárvány színű szárnya,
A többieket hívja a nászra.

A tó parton

Egyik vasárnap délben,
A meleg nyári szélben.
Állok egyedül a stégen,
Csendesen szerényen.

A Sóstó tiszta vizében,
Kacsák usznak szépen.
Halásznak is serényen,

Közel jönnek remélem.

Fölöttük libák az égen,
Tündökölnek fehérben.
Akárcsak a mesékben,
Nem láttam ilyet régen.

Kezdődik a tanóra

Itt van egy vén diófa,
Áll az udvaron mióta.
Parány titkok tudója,
Ősszel hullik a diója.

Szedjük a diót alóla,
És gyűlik a dió kilóra.

Na, ki a fészek rakója?
Van e fészeknek lakója?

Ott bújt el egy fióka,
Egy szép rigó utódja,
Egy apró pici rigóka.
A sűrű levél megóvja.

Kicsi félénk mimóza,
Kapóra jött a kabóca.
Pont éhes a kis fióka,
Becsengetés végszóra.

Megyek én is kinlódva.
Elkezdődik a matekóra,
Tanár a mindent tudója,
Nem én vagyok tudósa.

Szerelmemnek

A lelkem veled együtt nevet,
És milyen jó így sétálni veled.
Csak lágyan fogom a kezed,
És melletted a szívem vezet.

Csókot tőled lopni se merek,

Nézek fel rád mint a gyerek.
Érzem hogy a szíved szeret,
Csillognak szép kék szemek.

Nálad én boldogságot lelek,
Vörös rózsákat neked veszek.
Lágyan simogatom a kezed,
És némán suttogom a neved.

Nyugdíjasok napjai

A hétköznapok unalmasak,
A napok gyorsan elmúlnak.
Én józanul látom a világot,
Nagyon kevés, amit kívánok.

Könnyes, szép pillanatok,
Nem bánom a tegnapot.
Télen a hó, ősszel a szél,
Tavaszi eső, a nyári fény.

Apró álom, újra ébredés,
Nekem az élet tévedés.
Tudok örülni a csendnek,
Nem hiányzom a szemnek.

A sötétnek és a fénynek,
A csúnyának és a szépnek.
Tudom, mit suttognak a fák,
És meddig alkudnak a kofák.

Vers születik

A betűk felsorakoznak,
A szavak is összeállnak.
A sorok is szaporodnak,
Versszakok sokasodnak.

A szavak versenyeznek,
Egyet mást megelőznek,
A sorok is rendeződnek,
A rímek is kergetőznek.

A szó tagjai egyenlőek,
Az érzéseim ismerősek.
A szavaim cserélődnek,
A soraim így születnek.

Egy jó példa a kezdőknek,
Szép vers a kétkedőknek.
Az idegenek összenéznek,
Az álmosak is ébredeznek.

A gondolatok így születnek,
Vannak akik nemszeretnek.
A botfülűek is félrelöknek,
A lókötők is megköveznek.

A vers szól a megértőnek,
És mindenféle jótevőknek.
Szeretőnek és barátnőnek,
Szól a vers a jövendőnek.

Legyen ez az utolsó...

Utolsó napunk már együtt,
Utolsó dal, amit dúdolunk.
Az utolsó pohár pezsgőnk,
Utolsó táncunk az életben.

Utolsó sóhajom száll feléd,
Utolsó csókot adok neked.
Utolsó szerelmes ölelést,
Utolsó pillantás arcodra.

Az utolsó pillanat ami örök,
Utolsó perc az életemből.
Utolsó könny, és vége van,
Az utolsó szó: - Szeretlek!

Fázom

A fájó lelkemet néktek én kitárom,
Elnémult már kopott öreg gitárom.

Ez már az ébredés vagy még álom?
Az álom homályos nyomait látom.

Ezt a bűnös világot már szánom,
Én már csak a világ végét várom.
Egyedül lennék ember e világon?
Józan észt én sehol sem találom.

Állok mostmár köztetek délcegen,
Az ember köztetek élni kénytelen.
Bár a világ ilyen módon fénytelen,
Az emberi butaság, az itt végtelen.

A mennyország nagykapuja zárva,
Csak nézünk a feltámadásra várva.
Ha Krisztus eljő ígéretét beváltva,
Számomra az öröklétet megváltva.

Én csak egy kis melegségre vágyok,
Sok sok ezer éve már hidegben ázok.
És mindenütt csak havas tájat látok,
Én még meleg nyáron is csak fázok.

A buligyerek

A fiatalok vágya szertelen,

Neked szól ez az intelem!
Hova lett most az értelem,
Hát nem fontos a védelem?

A szenvedély náluk féktelen,
Az ostobaság meg végtelen.
Lesz egy apró élet meztelen,
Őmiattuk születni kénytelen.

A gyermek árva és névtelen,
A két szép szeme fénytelen.
Némán fekszik és nesztelen,
Nincs még benne a félelem.

Te tudod mikor van?

Ideje a születésnek, és ideje halálnak,
ideje a vetésnek, és ideje az aratásnak.
Ideje a csóknak, ideje az ölésnek,
Ideje a szerelemnek, és ideje a szakításnak,
Ideje a gyűjtésnek, és ideje a szórásnak.
Ideje a varrásnak, és ideje a szakadásnak,
Ideje a betegségnek, és ideje a gyógyulásnak.
Ideje a szeretetnek, és ideje a gyűlöletnek,
Ideje a békének, és ideje a háborúnak.
Ideje a kevélységnek és a szerénységnek,
Ideje az igazságnak és ideje a hazugságnak.
Ideje a rombolásnak, és ideje az építésnek,
Ideje a sírásnak, és ideje a nevetésnek.
Ideje a megtartásnak, és ideje az elvetésnek,

Ideje a munkának és ideje a
pihenésnek.
Ideje a táncnak, és ideje a gyásznak.
Ideje a beszédnek, és ideje a
hallgatásnak...

Ámor csókja

Csak egy lopott csók,
Édes mint a habcsók.
A férfiak már gyarlók,
A formás pici kacsók.

A csókjaimra méltók,
Az érzéki lábai aprók.
Boldog életre vágyók,
Tűz vörös ajkai izzók.

Forró csókomra valók,

Csillogó szemei aprók.
A vad gyönyörre várók,
Hogy irigylik a fickók.

Elbuknak itt a macsók,
Szavaim itt már olcsók.
Szívemen már béklyók,
Ítt elhallgatnak az írók…

A Sóstó partján egyedül

A szellő simogatja a vizet
szerelmesen,
Csak én ülök a parton némán,
egyedül.
Mögöttem cinkosul összebújnak a
fák.
Egymáshoz simulva kéjesen zúgnak.

Mint a forró arany, úgy csillog a tó
vize,

A felszínén fehér hattyúk
himbálóznak.
A hold szemérmesen fürdik a
habokban,
Mint a csillogó tükörben az aranyhaj,

Pici gyémántként lebegnek a
csillagok,
A Sóstó partján szomorúan ballagok,
Körös-körül hallgat a zajos, vad világ,
Szívemben kinyílik egy szép virág.

Felesleges áldozat

Áldoztam én is a hazának,
Adtam enni, inni magának.

Bejártam én már a világot,
És vittem a sírokra virágot.

Szántottam az áldott mezőt,
Nem kíméltem izmot s erőt.
Verítéket és könnyet bőven,
Küzdöttem a napon bőszen.

Meggyötört a vad forróság,
Hiába volt a nagy buzgóság.
Mégis elkerült a boldogság,
Kihalt belőlem az elszántság.

Elmúlt a lelkes, szép ifjúság,
Átvert engem az asszonyság.
Szívében, lelkében romlottság,
Messze tőle a mennyország.

Elmegyek

Én egyszer, ha majd elmegyek,

Ezer köszönet lesz az ajkamon.
Ha majd elmegyek egy napon,
Ne lássak könnyet az arcodon.

Bánat se legyen a hangodon.
Boldog voltam itt én veletek,
Szomorúak sohasem legyetek.
Nem pusztitom már a kenyeret,

Elengedem mostmár a kezedet.
Te felejtsd el örökre a nevemet,
Kulcsolom az imára a kezemet.
Végre hálát adok a jó Istennek,

A huszárok mostmár vihetnek,
Egy percig szívem fáj nagyon.
Csak tied ne fájjon angyalom,
Ezt a világot végre itt hagyom.

A részegség vége

Száz szónak egy a vége,
Bort ihatnék ez a gége.
A bort ő nagyban mérte,
A hatvanat meg se élte.

A feleség az éltét félte,
Ne igyon, hiába kérte.
Talán felfogta, remélte,
Még a szép szó is sérte.

Minden pénzét felélte,
Az alkoholra cserélte.
A rút halál őt utolérte,
Életének így lett vége.

A pingvin

Lomha pingvin magában,
A Délisarkon rabságban.
A kemény tél országában,
Tej fehér köd fogságában.

A végtelen éj vakságában,
Örök hómező síkságában.
Vastag jég zsarnokságában,
Egy kietlen rideg világban.

A vad sarki szél sóhajában,
A hideg dér birodalmában.
A dermesztő örök fagyban,
Az éhségtől mindig bajban.

A szellős fekete frakkjában,
Egyedül vacog egymagában.
Egy rideg mostoha világban,
Csúszva mászva és ziláltan.

Vigasztalás

Itt álok az ablaknál kedvtelen,
A szomorúság ül a lelkemen.
Mögém oson átölel kedvesem,
Halkan, némán és csendesen.

Mint egy néma dervis esztelen,
Vígan táncol, forog nesztelen.
Arcátlan pimasz és szemtelen,
Hivalkodó csábító fesztelen.

Átölel szerelmesen kegyesen,
Ujja ősz hajamba túr lezseren.
Kacsója megpihen a kezemen ,
Pukedlizik illően és nemesen.

Mint szabad madár szertelen,
Tánca elbolondított teljesen.
Felszabadult lelke meztelen,
Szép virág nyílik a lelkemen.

Ragaszkodás az élethez

Annyi mindent lehetne tenni még,
de itt az idő, eljött a vég,
Isten homlokon csókol, majd megáld,
és forrón magához ölel.
Mennyi időt vesztegettem el,
mennyi csókot mulasztottam el,
Mennyi könnyet pazaroltam el,
mennyi álmot szalasztottam el.
Így, utólag, talán mégis megérte,
mert megéltem és megértem,
Nagy darabot hagyok a szívemből,
amit kikerülni nehéz,
Könyvekben, könnyekben,
így néha belebotlik majd az ész.
Elfáradt a test, elröpült belőle az
élet,
de a lélek még ott maradt
Örök időkre abban az apró,
jelentéktelen pár sorban a papíron,
Hiába küzd a világ, hogy kitörölje,
csak mélyebbre radíroz.
Így emlékem már örökké él,
és nem árthat neki a fagyos tél,

Elindulok a hóba, a rideg télbe,
most már végleg halálra ítélve.
A jót az élet kissé szűken mérte,
mégis hálás vagyok neki érte,
Hiába lettem polihisztor,
mégis szürke eminenciás maradtam.
Mert a fény bántó nekem,
így az árnyékból hallattam szavam,
Nem háborog már régen a lelkem,
a világot némán szemlélem.
Utolsó elfogyott erővel szorítom
szívemhez az életet, de hiába,
Eljött értem az ördögszekér,
egy nemes lélek nem mehet gyalog!
Kezeimen barna folt, arcomon
ezernyi redő, végállomás a temető,
Lelkem hárfáján nincs már húr,
lélekharag zúgásával hív az Úr!

A reményhez

A mező tele van virágokkal,
A kanyargó folyó halakkal.
A kék óceán nagy hajókkal,
A tengerpart éles sziklákkal.

Az ég tele van a csillagokkal,
Az élet tele van fájdalommal.
A bús fejem gondolatokkal,
Remegő kezeim homokkal.

A világ tele van szegénnyel,
Szegények álma reménnyel.
A remény tele van eséllyel,
Az esély tele van mesével.

Reménytelen szerelem

A fehér néma házfalak,
Tegnap megint láttalak.
Megint hiába vártalak,
Imáimban megáldalak.

Gondolatban bántalak,
De szavaimmal áldalak.
Újra szívembe zártalak,
Virágok rád szálljanak.

Mások téged bántanak,
Sértő szavakkal ártanak.
Könnyeim már szárazak,
Gyémántokká váljanak.

Szavaim már bátrabbak,
Szép rímek szárnyalnak,
Fogadj engem társadnak,
Engedjünk a vágyaknak.

Tanulj fiam…

Nem tanultam rá is fáztam,
Csavarogtam amit bántam.
Az esőben is sokat áztam,
Néha néha meg is fáztam.

Persze sokat rá is fáztam,
Sokszor nem is kajáztam.
Fiatalon rongyot ráztam,
Anyagilak rosszul álltam.

Sohasem lesz így házam,
Rendes munkába jártam.
De gazdaggá nem váltam,
A tanulást jobbnak láttam.

Én is biztonságra vágytam,
Végül magamat elszántam.
Így bele fogtam én bátran,

Vörös diplomássá váltam.

Hogy eljöjjön alíg vártam,
Erre már én régen vágytam.
Sikerült hízott is a májam,
És nőtt a hasamon a hájam.

Lejártam mindkét lábam,
Okosabb nem volt nálam.
Bontogattam a szárnyam,
És felépült hozzá a váram.

Szerelemre sokáig vártam,
De megtaláltam a társam.
Akire mindig is vágytam,
Mégis teljesült a vágyam.

Én örökké leszek...

Leszek öreg koldus templom
lépcsőjén,
Leszek láthatatlan, mint a vén őszi
szél.

Leszek könnycsepp, mint harmat a fán,
Leszek meleg szellő, amit senki se lát.
Leszek bundás kesztyű, mi meleget ád,
Leszek egy fura árnyék, ami veletek jár.
Leszek apró lámpás a sötét éjszakában,
Leszek én remete, ki itt él rég magában.
Leszek bujdosó, mert a világtól félek,
Leszek örökké, mert verseimben élek...

Fohász

Én már a jó Istent csak arra kérem,
Addig éljek, míg még forr a vérem.
Persze, most már kevéssel beérem,
Hűségemért te vagy nekem az érem.

TE tudod jól, hogy szeretlek már régen,
Persze tudom, hogy lassan már végem.
Az arcom márráncos, és a hajam déren,
De szeretnék hozzád bújni, hideg télen.

Remeg a kezem, öreg vagyok, idétlen,
Csak némán ülök, a vén karosszékben.
Naphosszat csak bámulok előre tétlen,
Szerelmemért a boldogság lett a bérem.

Torkoska

Ha az éjszaka fölkelnék,
A konyhába kimennék.
Ha hűtőhöz mehetnék,
Éppen csak benéznék.

Benne kaját keresnék,
Még kicsit maradnék.
Nekem ez a menedék,
Úgyan én mit tehetnék.

Éhes vagyok ehetnék,
Falatot ha kérhetnék.
Csipegetni szeretnék,
Már bármit megennék.

Ha egy kicsit ehetnék,
Mindent elfelednék.
Ha jólakott lehetnék,
Én vidáman nevetnék.

Pár falatot harapnék,
Többé nem vétkeznék.

Nyugodtan pihennék,
Én kevésből ellennék.

Ha nem ennék elvesznék,
Az emberek kinevették
Nem zabálni szeretnék.
A kis húsért remegnék,

Kis fasírtok is ehetnék
Nem kell hozzá főzelék.
És még picike töltelék,
Ebből egy apró töredék.

Hogyha én nem ehetnék,
Az éhségtől reszketnék.
De hogyha nem éheznék,
Nyugovóra is térhetnék.

Ezek a finom csemegék,
Na de, aki akar aludjék.
Hogyha én jóllakhatnék,
Már többet nem ennék.

Rózsakert

Mint záporeső után a tócsák,
Úgy nyílnak sorban a rózsák.
Szép virágaikat csak hozzák,
Zöld leveleiket sorra bontják.

A töviseik szúrnak, mondják,
A szírmaikat földre szórják.
Míg a tetvek a körüket rójják,
Leveléből a nedvet kiszívják.

De tetvektől a hangyák óvják,
Hemzsegnek a hangyahordák.
Ezzel, a többi rózsát porozzák,
Így születnek nálam a strófák.

Csak egy szó...

Egy szó, ami sokat mondhat,
Egy szó, ami reményt adhat.
Szó, amely vigaszt nyújthat,
Egy őszinte szó, ami nyugtat.

Egy rossz szó, ami felzaklat,
És még egy, ami hazahívhat.
Van egy szó, ami megcsalhat,
És egy másik, ami becsaphat.

Igaz szó hív más szavakat,
Egy szóval, amivel nyaggat.
Egy kedves szó, ami elaltat,
Az a néma szó, ami hallgat.

Az öreg író emléke

Ne lássam a könnyedet,
Ne sajnáld úgy az öreget.
Hiszen itt vagyok veled,
Itt maradok én köztetek.

Olvassátok a könyvemet,
Ne hullajtsatok könnyeket.
Van itt néhány szösszenet,
Tehozzád szól a bölcselet.

Bejártam a messzi földeket,
Megismertem ifjú hölgyeket.
És szép, gömbölyű völgyeket,
Megszeretgettem többeket.

Nem használok itt közhelyet,
Láttam formás, szép kebleket.
Több százat vagy csak ötvenet?

Töltöttem ott vidám perceket.

Értelmezd az írott szöveget,
A soraiban keress engemet.
Sokan élnek még emberek,
Kik engem megemlegetnek.

Karácsonyi ének

Csengettyűk csengenek,
A gyermekek nevetnek.
Madarak kint remegnek,
Hideg hóban reszketnek.

Az emberek szeretnek,
És boldogok lehetnek.
Ajándék a gyereknek,
Szaloncukrot ehetnek.

Reggelente felkelnek,
Templomba mehetnek.
Amikor majd elmennek,
Egy hálaimát rebegnek.

Bút, bánatot elfelednek,
Másokkal jót tehetnek.

Szerető szívet keresnek,
De sok sütit megesznek.

Vidám napok kellenek,
Inkább sokat nevetnek.
És áldottak a reggelek,
Boldogok az emberek.

Csak egy vers

A vers az élet nótája,
A szép lélek csodája.
Az érzelmek királya,
Szívünknek a virága.

Minden leány imádja,
A szerelmesek imája.
Vígan cseng a gitárja,
A boldogság szikrája.

Énekét zengi világba,
Mit érzek most iránta.
Harcolsz ellen hiába,
Kever minket vitába.

Ha ölelő karját kitárja,

A csípőjét megriszálja.
Szenvedélyünk igája
A szerelmet vigyázza.

Adventi csoda

A kert és az udvar havason,
Fénylő gyertya az ablakon.
Zúzmara csillog az ágakon.
Adventi koszorú ajtómon.

Fenyő feldíszítve gazdagon,
Szaloncukor lóg madzagon.
Sok-sok finomság az asztalon,
Karácsonyi huzat a paplanon.

Ünnepi ének szól az ajkakon,
Egy ima hallatszik át a falakon.
Lágy zene suttog a hangfalon,
Az ismerős dallamot hallgatom.

Némán fekszem a pamlagon,
Erőt veszek most magamon.
A lelkem szárnyal szabadon,
A hangom játszik a szavakon.

Egy vers születik az ajkamon,
Hogy a világ rajtam kacagjon.
Szép fehér hósapka hajamon,
Nevetek gúnyosan magamon.

A részeges

Drágám, én nem tehetek róla,
Nem érted meg te ezt, Rózsa.
Látod, hiába ez a sok próza,
Szerelmes, vidám, szép óda.

Ha az ember boldog volna,
Ha hozzám szépen szólna.
Nem lenne, csak vidám nóta,
Hozzá meg a babám csókja.

Ha összeadna minket a pópa,
Jöhetne hozzánk is a gólya.
Lenne babám, és neki pólya,
Nyitottak lennénk mi a jóra.

Az ember mindent gyónna,
Egész nap csak otthon vóna.
De nem a kocsmában lógna,
Részeg, züllött piás módra.

Itt minden este lenne móka,
Nem bor folyna, hanem kóla.
Mindig meleg vóna a spórja,
De nem jött még el az az óra.

Az átkokat mind rám szórja,
Az egekig hallatszik a szója.
Elfogyott már a rémes strófa,
Borom sincs már, sem szóda.

Kell egy...

Kell egy apa, aki vigyáz rám,
Kell egy hang, ami nyugtat.
Kell egy anya, aki dédelget,
Kell egy kéz, ami simogat.

Kell egy vágy, hogy legyek,

Kell egy társ, hogy élhessek.
Kell egy érintés, hogy tudjam,
Kell egy csók, hogy érezzem.

Kell egy szív, hogy érezzek,
Kell egy szó, hogy higgyek,
Kell egy cél, hogy reméljek,
Kell egy gyerek, amiért éljek.

Alkeszek sorsa

Sörrel locsolják a gigát,
Nyomják a süket rizsát.
Halmozzák a sok hibát,
Isszák a tömény szilvát.

Te se láttál ilyen csudát,
Nem értem a sok birkát.
Mondok értük egy imát,
Együtt ennyi csóró butát.

Mikor mosod ki a csipát,
Helyettük húzom az igát.

Csak vedelik a rossz piát,
Cipőbe csorgatják a pisát.

Felépítik belőle a kriptát,
Megisznak minden tintát.
És elszívják a békepipát,
Kiosztják a füves szipkát.

Hamar kinyitják a bicskát,
Nem ismerik az élet titkát.
Nem látok itt, csak csicskát,
Átússzák részegen a Tiszát.

Mutatják a fiúknak a mintát,
Csak hallgatom a sok dumát.
Nem tanult belőle egy dekát,
Nem látni szemükben a szikrát.

Eltűnök majd...

Eltűnök, mint a hópihe a télben,
Mint a hűsítő árnyékom délben.
Mint az őszi falevél a szélben,
Mint a vadászrepülők az égen.

Mint a vaksötétség a fényben,
Mint a virágok illata a légben.
Mint a kútnak vedre a mélyben,

Megváltást nem vehetsz pénzen.
És az utolsó kenet után, készen,
Ajándék a bűnbocsánat lészen.

A nők fogják a kezünk…

Ha a nő megfogja a kezünk,
Többé már nem vétkezünk.
Csak ennyi kell minekünk,
Megszelídül természetünk.

Megnyugszik vad szívünk,
Megváltozik egész életünk.
Mert a szeretetre éhezünk,
Hozzátok szól most énekünk.

E napon előttetek térdelünk,
Vagytok nekünk a végzetünk.
De nélkületek nem létezünk,
Csak magányosan szédelgünk.

Ha itt vagytok mivelünk,
Semmitől sem félhetünk.
Ha szerelmet remélhetünk,
Veletek boldog az életünk.

Pokoli vers

Mit suttog neked a korom?
Némán csendben mondom.
Az öregség lett a foglyom,
Gyógyszer meg a kosztom.

Nincsen már élni se jogom?
Ezt az életet sutba dobom.
A sorsom most megosztom,
Egy morbid verssel oldom.

Bizakodásra sincsen okom?
Hű kezet nem kell fognom.
Nehezíti az életet a korom,
Szomorúság lett a sorsom.

A perceket már csak lopom?
A holtom lett hát a zsoldom.
Nagyon száraz már a torkom,
Kihörpintem a hideg borom.

Fáradt ujjaimat összefonom,
Nincs semmim, csak rongyom.
A bűneimet még meggyónom,
Nehéz ezt még megszoknom.

Ha az ördög lábába botlom,
Felemelem a görbe botom.
Agyonütöm azon nyomon,
Így nincs már több gondom.

Szerelmi harc

Sejtelmesen suttogó bókok,
Szenvedélyes, édes csókok.
Szerelmünkre nyíló virágok,
Napfényes, tündöklő világok.

Megállt itt már az értelem,
Te vagy nekem a végzetem.
Nem kellene már féltenem,
A hűséget is csak képzelem.

Könnycsepp a szememen,
Fájdalmas seb a szívemen.
Miért sír az én kedvesem,
Miért fáj úgy ez a szerelem.

Zavart elme

Minden csepp eső egy könnycsepp,
Minden lépés a padlón fáradt sóhaj.
Minden hang egy elfelejtett dallam,
És minden kép egy elveszett emlék.

Itt állok, körülöttem hallgat a világ,
Gondolataimban a múlt sötét titkai.

Mint kopott képek a meszelt falon,
Amit keserves emberi életem rakott.

Hátborzongató a ház és a sok emlék,
Mélyen eltemetve a feledésbe vész.
Eltűnik végleg, mint a felszálló köd.
Zsibbasztó csendet ültetve a fülekbe.

A rémisztő sóhaj és a borzongó hang
Nyomasztó lelkiismeret gyümölcsei.
Homályos képek, sejtelmes zenék
Az élethez görcsösen ravaszkodva.

Az árnyak között kószálva lépkedek,
Az éjféli harang milyen titkokat rejt?
A csendes perc egy szomorú dallam,
A kihűlt test pedig lélekharangra vár.

Az idő, az minden mosolyt kitörölt,
Halk szívverést, elfelejtett légzést.
Keskeny utcákon, hol a múlt sétál,
Nem látszik már többé a letűnt idő.

Ismerős nevetés, halk sátáni kacaj,
Mely a széllel suhan a fák között.
Mindez csak vízió, csak vaksötét,

Mely földre hullott álmokat tapos.

Az avarban

Itt az ősz, és jön a tél,
A zöldből lesz, fehér.
A fa is kabátot cserél,
Megsárgul a sok levél.

Feltámad az őszi szél,
A fákról lehull a levél.
Messze fújja el a szél,
És hideg télről mesél.

Az avarban él az egér,
Neki jól jön a falevél.
Jönnek a hideg napok,
Elbújnak alá a rovarok.

Ha menni kell...

Gyűlik a sok fekete felhő,
A hold az égen végre feljő.
Hiába volt a múltad dicső,
Könyörtelen hozzád az idő.

Megöregedni muszáj és illő,

A tükrödben már sok a redő.
És készül neked a szemfedő,
Nincsen már számodra jövő.

Nem farag rímeket a költő,
Már minden unokád felnő.
Elhagyta lábaid már az erő,
Minden lépted fájó, nyögő.

A halál, ha érted végre eljő,
Te leszel majd neki az első.
Lábadnak szorít már a cipő,
Sok foltos, kopott ruhát kinő.

Beléd is becsap a mennykő,
A halál fuvallata hideg szellő.
Ha Istennek lesz majd tetsző,
Szép verssel hal meg a szerző.

Téblábol a kertben a szegény,
Bár tudja, nincs már remény.
Míg az élet vidám, tömény,
A halál szigorú és kemény.

Demecseri orgona

A lelkemben gyújtanak világot,
Úr asztalán az Orgona virágok.
Orgonának földöntúli a hangja,
A hangszerek királynője,rangja!

Az égbe száll mennyei sóhalya,
Választ rá angyal fuvolája adja.
A kántor szívét lekét bele adja,
Hallgatja ezt, az aparaja nagyja.

Gyönyörködünk a csillogásban,
Fürdünk mi az orgona illatában.
Manuálok mennyei taktusában,
A zsoltárok korállok hangjában.

Álmatlanul

Amikor már öreg, beteg az ember,
Alig várja, hogy eljöjjön a reggel.
Bár keservesen, de nehezen felkel,
Szúrós, dagadt, fáradt szemekkel.

De nyögve, nagyon rossz kedvvel
Vánkosodon álmatlanul fekszel,
Kocsányon lógó, álmos szemmel.
Ez a nap is valahogy majd eltel.

Míg szemüveget, papucsot meglel,
A kutatáshoz hosszú időt szentel.
Kezdi a napot egy korty szesszel,
Reggelire néhány falatot is eszel.

Sok-sok gyógyszert összeszedel,
Amit bölcsen, borral vígan lenyel.
A szesztől az esze lassan megy el,
Elindul a kertbe nem nagy hévvel.

Kapál, kacsoz, tesz-vesz a kerttel,
Komótosan csoszog, lassan lépdel.
Míg az udvaron szorgosan tényked,
Elhagyja az erő fáradt testét végleg.

Remény

Míg erős vagy, víg legény,
Az ember legyen szerény.

Mert az élet néha kemény,
Ha beteg vagy, és szegény.

Van, aki feladja, de nem én,
A dolgos ember, ha serény,
Mindig marad egy remény,
Ha reggel üres is az erszény.

A boldogulásért mindig tegyél,
Mindig lesz ételed, amit egyél.
Így nem lesz üresen az edény,
Segítséget és bátorítást remélj.

Imában Istennel sokat beszélj,
Becsületes keresztény legyél.
A jövőben mindörökké higgyél,
A gonosz világtól pedig ne félj.

Hogyan kell élni?

Az ember mindig tudja a módját,
Ismeri élete legfontosabb dolgát.

Munkával gyötörve fáradt testét,
Családja nélkül tölt minden estét.

Dolgozik, amíg csak erővel bírja,
Az életét a nyomorult vérével írja.
Asszonyt szeret, gyereket nevel,
Majd önpusztítón lelket kilehel.

Míg a halál csókja homlokára ég,
Mindenkinél többet tud már rég.
Könyörtelenül akkor jön el a vég,
Pedig de jó volna tovább élni még.

Vers Anikónak

Szeretnék én most verset írni néked,
Nem nagy művet, inkább csak szépet.
Mint bimbózó, szép virág a lelkem,
Vígan szól szívem hárfáján a versem.

Lágyan a lélekharang zúg magában,
Tündöklő énekhang hallik szavában.
A szélhárfa is zenél vidáman
lelkemen,
Szerelmem csókja szunnyad a
keblemen.

Boldogok lehetünk, hogy újra itt a
reggel,
Mosolygós szerelmem velem együtt
kel fel.
Szerelmes ágyunkban tündérszép az
álom,
Édes, szép angyalom, már a reggelt
várom.

.

A mi iskolánk…

A mi iskolánk a tudás bölcsője,
Mennyi mindent tanultunk tőle.
A múló idő megszépíti a múltat,
A sok végzős diák végre mulat.

A matek okozott némi fejtörést,
A szilencium meg sok szenvedést.
Őrizzük meg a szép dolgokat,
Felejtsük el az ostoba gondokat.

Az Alma materre emlékezzünk,
Mert sok öröm volt itt nekünk.
Azt hiszed, a tanulásnak vége,
Elérkezett a megérdemelt béke?

Az élet iskolája most kezdődik,
Ahol szellemed tovább fejlődik.
Eljött hát végre a nagybetűs élet,
Találd meg majd benne a szépet.

Sok kalandban lesz majd a részed,
De a szerelem lesz majd a végzet.
Az életedhez minden jót kívánok,
Neked illatoznak most a virágok.

Álmodni tovább

Befejeztem most már éltemet,
Nem tanítom már a népemet.
Koporsóra tették a képemet,
Meghagyták az öröklétemet.

Kérem még utoljára a béremet,
Élnem tovább így nem lehet.
A sok jó barát majd eltemet,
Mély sírba dobják testemet.

Láthatod majd a vesztemet,
Ha így látsz majd engemet.
De ha elolvasod a versemet,
Megismered majd lelkemet.

Emberek nem ismernek el,
Az elismerésük nem is kell…
Az életet álmodom tovább,
Hogy újraéljem a csodát.

Nőnapi köszöntő!

Köszöntöm hát most a nőket!
Mert kiváltság szeretni őket.
Az anyákat és a szülőket,
Az öregeket, a csecsemőket.

A nagyokat, a cseperedőket,
A csendeseket, a cselszövőket.
A szelídeket, a csellengőket,
A félénkeket a bátor nőket.

A vágyakozókat a szeretőket,
A pletykásokat a perlekedőket.
A törtetőket, a törekvőket,
A vékonyakat, a dús nőket.

A modelleket, a táncosnőket,
A boszorkányokat, a sellőket.
A hercegnőket, a királynőket,

A szívünkbe kell zárni őket!

Bolyongó lélek

Halotti lepelként a hófehér bársony takaró,
A temetőt ünnepi ruhába öltöztetni akaró.
Se élet, se árnyék, se hit, se bánat, se remény,
A hajnali magány itt hideg, nyirkos, kemény.

Halkan motyogva kábán, bóbiskolva álmosan,
Árva lélek a sírok között botladozva bolyong.
Csak céltalanul rovom a temetőben a köröm,
Se szó, se hang, se csók, se könny, se öröm.

A halott kiszolgáltatott és
gyámoltalan árva,
Magányos, bús, elhagyott a sírok
között járva.
Egy bágyadt szellem tévelyeg némán
a Földön,
Elveszetten a névtelen kopott kövek
között.

A vén sír már megrepedt, ledöntötte
rég a szél,
Benőtte a penész, a gaz, nincs rajta
már szöveg,
Hervadt virág, száraz koszorú, itt
vajon ki holt?
De senki se tudja, hogy ebben a
sírban ki volt.

Eljött a kaszás

Áll a sarokban a szellem,
Igazi méltóság és jellem.
Csak néz némán, csendben,
Ne féljek, minden rendben.

Nemsokára kell mennem,
Most bátornak kell lennem.
Már csak annyit kell tennem,
A vacsorámat megennem.

Utolsó kenetet felvennem,
Bűnbocsánatért esdenem.
Megbocsátást remélnem,
A feloldozással beérnem.

Nőnapra!

A nők mindenkit túlélnek,
Még egy bogártól is félnek.
Ha nincs több érvük, sírnak,
Pedig ők mindent kibírnak.

A nők a hétköznapi hősök,
A férfiak fáradt, öreg ősök.
A nők mindig szeszélyesek,
De ha nem, hát veszélyesek.

A férfinak a nő egy kísérlet,
A nőnek a férfi csak kísértet.
A férfi szava összeáll mesévé,
A nő álma varázsolja zenévé.

Kívánok nektek érzéki vágyat,
Hófehér, ünnepi, illatos ágyat.
A feleségeknek, a szeretőknek,
A szép nőknek, a nevetőknek.

Láttam a világot

Láttam a tengert csillagként
ragyogni,
Láttam a vén erdő fáit vígan táncolni,
Láttam a békét az emberek szívében,
Láttam a szerelmet a lányok
szemében,

Láttam a virágokat fürödni a
fényben.
Láttam a csendet a széllel beszélni.
Láttam a szívedet szerelmet remélni.
Láttam a vén koldust meséket
regélni,

Láttam a vad szelet nyárfákon
zenélni,
Láttam a vén holdat az égen
henyélni.
Láttam a jó Istent ott fenn, a kék
égen,
Mindenben Őt láttam, amerre
néztem.

Szomorú szenteste

Nehéz élni azoknak, otthonukban,
Kik csak egyedül élnek magukban.
Vagy akiknek nem lehet gyermeke,
Akit éjjel-nappal csak szeretne.

A szomszédban zene, tánc, öröm,
Otthon és meleg, családi fészek,
Kacagás, játék és gyerekzsivaj,
De gyerek nélkül a ház kihalt.

Az advent fájdalmas azoknak is,
Kik már egyedül élnek, magukban.
Zenére és nevetése fülük süket,
Mert elvesztették szerettüket.

Se család, se mosoly, se öröm,
Csak magány, csend és üröm.
Az advent őket a temetőre hívja,
Szeretteik bent vannak a sírban.

Gondoljunk arra is, aki egyedül
Magányba és bánatba menekül.
Kik fáznak, állnak és élnek a hóban,
De nem sok részük lehet a jóban…

Jön a Mikulás

Nyoma sincs már a víg nyárnak,
Az erdőben hideg szellők járnak,
Fehér hósapka alá bújtak a házak,
A fák csak áznak, az őzek fáznak.
Az emberek meg csak nótáznak.
Nincs iskola, csak a tündérálom,
Este már én is a Mikulást várom.
De ha nem jő, hát azt se bánom.
Csak itt legyen velem a párom.
Legyen finom mákos kalácsom,
És váljon valóra minden álom,
Minden embernek ezt kívánom.
Legyen áldott, békés a karácsony.

Miről mesélnek a fák?

Amikor megy a csikó, önfeledten
örülsz, nem jut eszedbe a kis falu.
De amikor elkopnak a csontjaid,
fehér lesz a hajad, visszavágysz
Oda, ahol mesélnek a fák, a házak,
a sírok, a kövek az arcok az emberek.
Sorsok, történetek, könnyek, öröm
nevetés, akácillatos, csendes kis
utcák,
Boldog emberek, szabadok, akik
becsülik a szülőt, a kétkezű munkát,
Itt értik az ízes beszéded, a
kimondott

szó pedig becsületre kötelez,
Itt tisztelik az embertársaikat,
egymást,
a tanárt, a papot és az orvost.
Nincs egy hangos szó, csak némán
kapálják a szőlőt, túrják a földet,
Elfogadták a keresztet, amit Isten
adott, így a sorsuk a végzetük lett.

Szeretnék veled…

Együtt főzni, együtt enni,
Szeretve boldognak lenni,
Ő érte mindent megtenni.
Életemet a kezébe tenni.

Amire vágyik, megszerezni,
Tiszta szívből vele nevetni,
Egymást örökké szeretni,
És együtt világgá menni.

Titokban utódot nemzeni,
Közösen gyereket nevelni.
Egész nap otthon heverni,
Neki örök hűséget ígérni.

Soha betegnek nem lenni,
Nélküle tovább nem élni.
A mennybe együtt menni,
És örök szerelmet remélni.

A templomban…

A múlt emléke most átölel,
A feltámadás gyorsan jön el.
Nehéz keresztünket visszük,
A reményt és hitet őrizzük.

A padok és könnyek között
Öreg néni mormol egy imát.
Fájdalmát mind idehordja,

A kegyelem lesz a zsoldja.

Szemében a hit lángja ég,
Szívét és lelkét tárja szét.
A teste feketébe öltözött,
Lelke mennybe költözött.

Öregség és halál

A gyűrű adja korát az öreg fának,
A fiatal zöldlomb ad hűs árnyat.
Rögös volt az út, amit bejártam,
Rengeteg furcsa dolgot láttam.

Pillanat az élet, egyszeri alkalom,
A múltat visszapörgetni nem tudom.

Vagyok, mint kiszáradt fa törzse,
Minek ágait a vad vihar letörte.

Lehullott végre az öreg fa lombja,
Nem az enyém már, másoké a gondja.
Az idő sűrű barázdát szánt az arcon,
Nem cipelem már, megvívtam a harcom.

Elfárad a kar, a láb, elvész az erő,
Elfoszlik a ruhám, elkopik az cipőm.
Az emberiségnek írtam pár könyvet,
Senki se hullat értem árva könnyet.

Nincs már álmom, elszállt a remény,
Ami puha volt rég, az is kőkemény.
Lankadó figyelem és elcsukló hang,
Halk zörej szívemen, megkopott rang.

Már csak nyög az öreg, sorvadó test,
Mert kívülről is nagyon rosszul fest.
Mindig fáj, bizonytalan a csoszogó láb,

Már a szemem is csak homályosan
lát.

Halott testem már a sírban forog,
Bánatos lelkem örökké csak morog.
Csontom ropog és a szemem kopog,
Szép emlékek és a régmúlt korok.

A halottaktól már rég nem félek,
Barangolok, mint visszajáró lélek.
Demencia, sajgó, elfelejtett emlékek,
A rengeteg tudást átadtam a szélnek.

Meghalok már, vége lesz a búnak,
Az életért hálát adhatok az Úrnak.
Nincs több nóta, elhalkul a dalom,
Gyűlik a temetésemen a sokadalom.

Fohász

Én már az Istent csak arra kérem,
Addig éljek, míg még forr a vérem.
Persze, most már kevéssel beérem,
Hűségemért te vagy nekem az érem.

Tudod jól, hogy szeretlek már régen,
Persze tudom, hogy lassan már végem.
Az arcom márráncos, a hajam déren,
De szeretnék hozzád bújni hideg télen.

Remeg a kezem, öreg vagyok, idétlen,
Csak némán ülök a vén karosszékben.
Naphosszat csak bámulok előre tétlen,
Szerelmemért a boldogság lett a bérem.

Merengő

Vajon mit tennél te érte az én
helyemben?
Bizonytalanság és kétely van a
fejemben.
Gondolataim zavaros óceánjában
vergődöm,
Öreg lettem, de mégsem sikerült
felnőnöm.

Talmi értékek tűnnek el a bús, fehér
habokban,
Az időt nem mérem már régen szép
napokban.
Eltűnök csendben a világról végleg
és örökre,
Nincs nekem időm már szánalmas
körökre.

Agyamban számtalan furcsa gondolat
kopogtat,
Elveszett életemért már senki nem
zokoghat.
Remény nélkül botorkálok
botladozva, vakon,
Unottan, némán kitekintve egy sötét
ablakon.

Öregség

Már összevissza mész,
Elsorvadt már az ész.
Nem érzem a virágot,
Nem értem a világot.

Lejárt a te időd,
Elkopott a cipőd.
Elfogyott az út is,
Kiszáradt a kút is.

Ősz lett már a haj,
Jön csőstül a baj.
Lábad is csoszog.
Az élet is döcög,

Száraz lett a kenyér,
Meghalt már a remény.
Lassan elfogy a levegő,
Gyorsan elhagy az erő.

Fáj, fázik a lában,
Tocsogok a sárban.
Megkopik a hitem,
És megáll a szívem.

Búcsú az élettől

Annyi mindent lehetne tenni még,
de hát itt az idő, eljött már a vég,
Isten homlokon csókol, megáld,
majd végleg forrón magához ölel.

Mennyi időt vesztegettem el,
mennyi csókot mulasztottam el,
Mennyi könnyet pazaroltam el,
mennyi álmot szalasztottam el.
Így, utólag, talán mégis megérte,
mert megéltem és megértem,
Olyan nagy darabot hagyok a
szívemből, amit kikerülni nehéz,
Könyvekben, könnyekben, így
néha belebotlik majd az okos ész.
Elfáradt a test, elröpült belőle az
élet,
de a lélek még ott maradt
Örök időkre abban az apró,
jelentéktelen
pár sorban a papíron,
Hiába küzd a világ, hogy kitörölje,
csak mélyebbre radírozza.
Így emlékem már örökké él, és
nem árthat neki a fagyos tél,
Elindulok a hóba, a rideg télbe,
most már végleg halálra ítélve.
A jót az élet kissé szűken mérte,
de mégis hálás vagyok neki érte,
Hiába lettem én híres polihisztor,
mégis szürke eminenciás maradtam.

Mert a fény bántó nekem, így az
árnyékból hallattam csak a szavam,
Nem háborog már régen a lelkem,
a világot már én némán szemlélem.
Utolsó elfogyott erővel szorítom
szívemhez az életet, de már hiába,
Eljött értem a vén ördög szekere,
egy nemes lélek nem mehet gyalog!
Kezeimen barna folt, arcomon
ezernyi redő, végállomás a temető,
Lelkem hárfáján nincsen már húr,
a harangok zúgásával hív az Úr!

A Sóstó partján

Lágy szellő simogatja a vizet
szerelmesen,
Csak én ülök a parton némán,
egyedül.
Mögöttem cinkosul összebújnak a
fák.
Egymáshoz simulva kéjesen zúgnak.

Mint a forró arany, úgy csillog a tó
vize,
A felszínén fehér hattyúk
himbálóznak.
A hold szemérmesen fürdik a
habokban,
Mint a csillogó tükörben az aranyhaj,

Fénylő gyémántként lebegnek
csillagok,
A Sóstó partján szomorúan ballagok,
Körös-körül hallgat a zajos, vad világ,
Szívemben kinyílik egy szép virág.

Hinni szeretnék…

Én hinni szeretnék magában,
Hinni szeretnék a szavában.
Hinni szeretnék a könnyében,
Hinni szeretnék a csókjában.

Hinni szeretnék a mosolyban,
Hinni szeretnék az ígéretekben.
Hinni szeretnék a szerelemben,
Hinni szeretnék a családban.

Hinni szeretnék a csodában,
Hinni szeretnék az emberben.
És hinni szeretnék a hazában,
Hinni szeretnék én a világban.

Kérlek adj Uram

Kenyeret az éhezőnek,
Bocsánatot a vétkezőnek,
Békességet a háborgónak,
Üdvösséget a távozónak,
Reménységet a betegnek,
Megnyugvást a lelkeknek,
Meleg otthont a hontalannak,
Mások célját a gondtalannak,
Dicsőséget az érdemesnek,
Újabb esélyt a végzetesnek,
Szép menyecskét a legényeknek,
Boldogulást a szegényeknek.

A provokátor hangja

Vadul vagdalkozva dobálja a sarat,
Indulatos hévvel formálva a szavat,
Míg magasba lendül fenyegető karja,
Néhány zendülő őt vezérnek akarja.

Félő tekintetem az arcok közt halad,
Pillantásaikban gyűlölet és harag.
A provokátor szava erős kardot farag,
A csapat élére áll, de vajon ott is marad?

Átkokat szórva izzón nyelve pereg,
Az első esőcseppre szétszéled a sereg.
Végül legnagyobb sikerét velem érte el,

Az elhangzott indulat szót sem
érdemel.

A Tarpai hegy

Itt állok a Tarpai hegy lábánál,
Az öreg kút száz éve adja vizét,
Így telik el minden napja.
Nem csügged, nem panaszkodik.

Milyen szép, magasztos feladat
Csak adni, adni mindenkinek.
Ilyen kúttá kellene válnom!
Csak adni egész életemben.

Mindig csak adni nem fárasztó?

Hogy győzöd ezt vízzel, erővel!
Öreg kút, hogy bírod energiával?
Mi ad erőt neked, és kitartást?

Mosolyog a víztükör, és ragyog,
"De hiszen a forrás nem én vagyok!
Árad belém, csak továbbadom
Vidáman, csendben és szabadon."

Tanárként hadd éljek ily nemes
életet,
Osszak áldást és még több
szeretetet!
A talentumot ingyen kaptam Istentől,
Hogy kérhetnék érte pénzt bárkitől...

Egy katona naplója

A háború vad, zajos a füleknek,
Itt mindennap hősök születnek.
Döntő nap a mai, mert győzünk,
Gyilkos ellenséget örökre kiűzünk.

Repül a golyó lánggal, fénnyel,
Mégis tele a szívünk reménnyel.
Égnek testünkben tüzes billogok.

Szállnak vállunkra fényes csillagok.

Én, drága Hazám, én, drága népem,
Nem jártam én otthon már oly régen,
Hű fiad őrzi magyar szavát és hitét.
Mert otthon hagyta a szerető szívét.

Őrségben virrasztunk, soha nem alszunk,
Mert a Hazánk büszke őrei mi vagyunk!
Halállal dacolunk, énekelve meghalunk,
De magyar földet idegennek nem hagyunk!

Emlékszem..

Emlékszem a mosolyára,
Széparcának ragyogása.
A szemeinek csillogása,

Szőke hajának lobogása.

Ráncos volt a rokolyája,
A szemeimnek látomása.
Szépségének földi mása,
Vad szívének vallomása.

A mosolyának villanása,
És szavainak suttogása.
Piros ajkának változása,
Csókjaimnak cuppanása.

Kezeimnek a simogatása,
Melleidnek szép varázsa.
A szívemnek dobbanása,
Kétkarom a nyoszolyája.

Életemnek a boldogsága,
A boldogságnak áradása.
A szerelem menyországa,
És felhívás a kézfogásra.

Vártam rád...

Vártam rád mostanában,
Vártalak a meleg nyárba.

És a hideg téli éjszakába,
Láttalak egy utcabálban.

A szobámnak ablakában,
Álmomban a bujaságban.
Az ébredésed sóhajában,
Az ágyamba pizsamában.

Kora reggel harmatában,
Virágoskertünk illatában.
Telefonban hallgatásban,
Kávézóban valahányban.

A házatoknak udvarában,
Ablakodnál némaságban.
A templomnak odalában,
A mezőn a pusztaságban.

Téliálom

Alszik még a medve koma,

Nincs a hóban lába nyoma.
A barátunk még igen lusta,
Fázik még az öreg csontja.

Nincsen neki meleg kucsma,
Tollal tömött meleg dunyha.
Csak a vékony maci bunda,
Szemeit ezért visszahunyta.

Nem jön ki még hideg hóra,
Vár még egy kis meleg jóra.
Hogyha mégis csak kibújna,
Az lenne még csak a dúrva.

Köszönöm Tanár Úr!

A sok órai kínlódást
A nehézkes indulást
A szánalmas pillantást
A szidást, megrovást

A kitartó tanítást,
A türelmes haladást
A rengeteg javítást,
Az örökös biztatást

A feddést és beírást
A hitet és a számítást
A hírtelen lángolást
az elnéző számadást

A felhőtlen kacagást
Szemében a csillogást
A kihívást a kitartást.
A megható búcsúzást

Egy barát

A barát megint sokat piált,
A kocsmából jön a svihák.
Szomorú szíve némán kiált,
Pótolta véle a nagy hiányt.

Sovány testalkata is szikár,
Az élete meg így elég sivár.
Szájában tarja büdös pipát,
Húzza tovább a nehéz igát.

Locsolja kiatrtóan a gigát,
És türelmesen tűri a rizsát.
Tudja hol követte el hibát,
Közben elmond egy imát.

Ez az én utam

Mint apró porszemet, sodor a szél,
Lobogok, mint parázs a sötétben.
Eltűnök, mint a fáradt tavaszi hó,
Felolvadok, mint a cukor a teában.

Elveszek, mint erdőben a gyerek,
Mint tikkadt só a hideg tengerben,
De viszem tovább a pislogó fáklyát,
Meggyújtom vele a hatalmas máglyát

Elfelejtett sírhant

Valamikor régen, amikor még éltem,
Azt reméltem, hosszú lesz az éltem.
Költő voltam, és most egy jeltelen
Sírban vagyok pihenni kénytelen.

Névtelen oltár a szélhárfa sóhaja,
Nem száll messze verseim szózata.
Nem hoz már senki virágot a sírra,
Ezt a pár sort egy halott költő írta…

Harc a covid ellen

Most egy kicsit elfáradtam,
A betegségtől kiszáradtam.
A szomjúságom olthatatlan,
Mint haldokló a sivatagban.

A köhögésem múlhatatlan,
Magamat most feltálaltam.
Gyengeségtől elsápadtam,
Meghaltam is gondolatban.

Bár állapotom az változatlan,
A covid ellen én fellázadtam.
Most harcolok elszántabban,
Bár nem vagyok halhatatlan.

A halál az ajtóban láthatatlan,
Csak vár némán mozdulatlan.
Kitartóan konok nyughatatlan,
De hiába állsz ott szakadatlan.

A grumáncánál megragadtam,
A kijáratot neki megmutattam.
Az ezt következő pillanatban,

Hátulról bele nagyot rúgtam.

A beteg kitartó hajthatatlan,
Az orvosokkal bizalmatlan.
A gyógyszerük haszontalan,
Az egészségügy alkalmatlan.

A lándzsás utifű csalhatatlan,
A gyógyulásom folyamatban.
A meleg napot megláthattam,
Végül mégis meggyógyultam.

Tanulj meg, fiam...

Tanulj meg könny nélkül sírni!
Szép verset, könyv nélkül írni,
Örökké csak a jobbat remélni,
Ha besároznak, ruhát cserélni!

Sosem gyűlölni, csak szeretni,
Ha megbántanak csak nevetni,
És Istentől kegyelmet remélni,
Amit kaptál tőle, mind felélni.

A sorkatona

Csendes félénk a katona,
Messze még az alkonya.
Reggel ébreszt a harsona,
A parancsnoka marcona.

Lapos neki a kis tarsolya,
Ő a sörivásnak a bajnoka.
A körletünknek dalnoka,
Még rá se néz a csajokra.

Otthon várja az asszonya,
A hús és a meleg tarhonya.
A tágas meleg nagyszoba,
A vad szerelmetes pagoda.

A kertben meg a naspolya,
Finom édes aszalt datolya.
De megrágja a tél vasfoga,
Mire hazamegyen a katona.

Kemény képzés a dagonya,
A sok szenvedés és hahota.
Kopasz most még mazsola,
Gyakran jön reá a szapora.

A juhászlegény

A történetem a ködbevész,
Farkaskoma nagy merész,
Juhász fiúcska csenevész,
Míg a juhászunk heverész,
És közben vígan fütyürész,
Soksok birka meg legelész,
Farkasok tépik szertetszét,
A birka a csatába belevész,
A farkashoz tán odamész,
A birkanyáj mind odavész,
Ha birka nélkül hazamész,
Számadó majd tönkretész,
Örökre a tömlöcbe mész,
Ahol végleg tönkremész,
Jó teszed ha messzemész,
És lesz belőled szökevény,
Így betyár lett a kislegény,
Most véget ér a költemény.

Sakk matt

Felrakva már az öreg sakktábla,
Itt figyelni kell úgy szól a fáma.
Bölcsesség rejtőzik ebbe a fába,
Nézd meg elősször mi is az ábra.

Vigyáznod kell itt minden bábra,
Nem veszhet itt semmise kárba.
A sakkjátéknak megvan a bája,
Figyelmetlenség a nagy hibája.

Barátom az alakításodat látva,
Most aztán benne vagy pácba.
Úgy nézem eldőlt ez a játszma,
A lépéseidnek matt lett az ára.

A reggeli kávé

Álmosan fáradtan ébredek,
És előttem apró fényjelek.
Puha ágyacskám égveled,
Szépen lassan feléledek.

Táskás szemem réveteg,
A konyhám felé tévedek.
És a kávéfőzőre révedek,
Egy forró kávét kérhetek?

Lusta láb csak ténfereg,
Asztalhoz oda lépdelek.
Bizonytalanul lépkedek,
Kávé hangjára ébredek.

Magány a tanyán

Fájdalom lett az ágyasom,
Ez a legnagyobb bánatom.
Nem pihentető már az ágy,
Fáradt testem földbe vágy.

Isten némán hallgatja imám,
Szánalommal tekint le reám.
Itt az életem nem túl vidám,
A sötét szoba lett a kriptám.

De hiába is jár már a pofám,
Egyre csak dagad, a bokám.
Kihalt csendes a kisszobám,
Egértől hemzseg a kamrám.

Elfelejtette a világ a tanyám,
Itt született, halt meg anyám.
Búbánatos kihalt kis cellám,
Az olvasólámpa lett a fejfám.

Itt a reggel

Alig hogy pirkad,
Lassan megvirrad.
Az agyam zsibbad,
A torkom is tikkad.

Az ember bágyad,
Ébredez a vágyad.
Kidobott az ágyad
Alhatok még nálad

A sok virág sarjad,
A kenyere szikkad.
Gyümölcs fonnyad,
A testem is sorvad.

Nyíregyházi kaszinó

Rulettkerék és krupié,
A nyereség a multiké.
Vagyonom semmivé,
A zseton a győztesé.

Az osztó csak leoszt,
Egy vendéget kifoszt.
Reménytől megfoszt,
Gyűlölöd a gonoszt.

A tételet megtegyék,
Mesénket megegyék.
A játékosok gyengék,
Ó ha egyszer nyernék.

És eladta már a lelkét,
Kiüritette már zsebét.
Szétfoszlott a remény,
Az élet benn kemény.

Számolom én a lapokat,
Kifosztják a balekokat.
Nincs már semmi esély,
A nyeresége is csekély.

Szerencse ma nem jár,
Összedőlt a kártyavár.
Őt senki se várja már,
Nyitva van még a bár.

A Demecseri pár

Téli estén együtt sétál egy idős pár,
Szép fehér és hideg a havas téli táj.
Ezernyi apró jégcsapok fenn a fán,
A süvítő szelet észre se veszik tán.

Nyakukban lobog meleg fekete sál,
Hogy ne fázzanak, összebújik a pár.

Két szerelmes, hatvan éve együtt jár,
Pedig őnekik, már minden lépés fáj.

A szerelmespár néha meg- meg áll,
Lépteik elárulják nem fiatalok már.
A két öreg az élettől semmit se vár,
Lelkük együtt majd mennybe száll.

Elveszett tudás

Még van a verseimben lélek,
Emlékeim börtönében élek.
A szenvedélytől izzok égek,
Nagyon régen nem remélek.

Elfogytak a szép remények,
Csak a barátaimnak regélek.
Néha gyerekeknek mesélek,
És a sötét világnak beszélek.

A tálentumom már temérdek,
Elajándékoznám az egészet.

A süket füleknek beszélek,
Nem kell ez csak a fenének.

Abba hagyjam-e az egészet?
Vagy gondoljak egy merészet,
Írjak a világnak szép meséket,
Hogy tanuljanak a szegények.

Néha összevissza beszélnek,
Nem születtem én vezérnek.
Sem dúrvának, se szemétnek,
Se büszkének, se kevélynek.

Inkább gyávának szerénynek,
Egy csendes félénk egérnek.
Nem értették meg a beszédet,
Csak kinevetnek és lenéznek.

Nem érdekelnek szeszélyek,
Az ismereteim is enyésznek.
Ingyen adom oda az egészet ,
Tanulnak belőle a szegények.

Sorsom

Előttem a végzet, mellettem az élet,
Fáj a szív éget, megvárom a véget.
Mögöttem a múlt, elhagytam a bút,
Az életem szép volt, de halál az rút.

Alattam mély kút, ez a pokolba fut,
fölöttem a tejút, innen mennybe jut.
Lábam alatt föld és felettem a hold,
A földön sok élő, és a sírban a holt.

Még egyszer

Már elmentél egyszer, kétszer,
Volt már néhány ilyen gikszer.
Mi volt? pénz-e vagy ékszer?
A szabadságvágy, a kényszer.

Könyörögtem ne hagyj el,
Boldog voltál! emlékszel?
Én beérném már kevéssel,
A gyönyörű kék szemével.

Szánalmas hazug mesével,

Egy csalfa vak reménnyel.
Megbirkózva a szeszéllyel,
Együtt élnénk a veszéllyel.

Valentin napi remény

Az igaz szerelem elkerül,
Az idő is gyorsan elrepül.
Az ember majd elvegyül,
A valentinnapon lelkesül.

A szerelem nála felmerül,
A csalódással szembesül.
Nagy akarástól megfeszül,
Egy kapcsolatba menekül.

Szíved végre megpezsdül,
Érzi most magát remekül.
És attól álomba szenderül,
Egyik gyorsan megkerdül.

S a csalódástól megrendül,
Nem hiszi már ezt legbelül.
De még tűr nénám tétlenül,
Mert nem tud élni egyedül.

Csalódás

Szerelmem becsapott,
Egy életre elhagyott.
Szétépett és kidobott,
Reményem elfogyott.

Hiába üzentem hívtam,
A csatámat megvívtam.
A bánattól csak híztam,
Ő benne sokáig bíztam.

Erővel már nem bírtam,
Így ittam is hogy bírjam.
Párnáimat is telesírtam,
Míg ezt meg nem írtam.

Egyedül

Mit várjam én a névnapot,
Ajándékot úgysem kapok.
Igaz másnak én sem adok,
De unalmasak így a napok.

Most se kaptam én csókot,
Vagy egy nyomorult bókot.
Hiába hegyezik lapát fülük,

Megvagyok majd nélkülük.

Ha majd mindenki elkerül,
Én akkor maradok egyedül.
Sok-sok kiscsajt teszteltem,
De igazán jót nem leletem.

És engem senki ne keressen,
Sok gond van így a fejemen.
Megmondtam már kereken,
Nekem nem kell a szerelem.

Még egyszer

Már elmentél vagy kétszer,
Volt néhány ilyen gikszer.
Mi volt? pénz vagy ékszer?
Szabadságvágy, kényszer.

Könyörögtem ne hagyj el,
Boldog voltál! emlékszel?

Én beérném már kevéssel,
A gyönyörű kék szemével.

Szánalmas hazug mesével,
Egy csalfa vak reménnyel.
Megbirkózva a szeszéllyel,
Együtt élnénk a veszéllyel.

Reggeli kávé

A filagóriában ücsörögöm,
A reggeli kávét megfőzöm
A forró kávémat kiöntöm.
Vad élvezettel szürcsölöm,

A cigarettámat elfüstölöm

A kertben gyönyörködöm.
A nap fényében fürdőzöm
Ha kell világgá kürtölöm

A nagyvilágot köszöntöm
Munkába kell készülnöm
Most gyorsan felöltözöm
A finom kávét köszönöm.

Valentin napi remény

Az igaz szerelem elkerül,
Az idő is gyorsan elrepül.
Az ember majd elvegyül,
A valentinnapon lelkesül.

A szerelem nála felmerül,
A csalódással szembesül.
Nagy akarástól megfeszül,
Egy kapcsolatba menekül.

Szíved végre megpezsdül,
Érzi most magát remekül.
És attól álomba szenderül,
Egyik gyorsan megkerdül.

S a csalódástól megrendül,
Nem hiszi már ezt legbelül.
De még tűr nénám tétlenül,
Mert nem tud élni egyedül.

Végzetes szerelem

Amikor én reád nézek,
Szemeid megigéznek,
Az arcod vidám ragyog,
Örökre a rabod vagyok!

Élek, mint naív gyerek,
Ki a Tajgetoszra megy.
S csak fogom a kezed,
Némán megyek veled.

Szakadék, sziklák és kő,
Nem látok mást csak őt.
Míg az arcod mosolyog,
Az én szívem is ragyog.

Szeretlek

Életedben szereplek,
És örökké szeretlek,
Ölellek és kívánlak,

Csókommal kínállak.

A szívemet átadom,
Mosolyod láthatom.
Lelkednek árnyéka,
Az életem ajándéka.

Sok örömet szerezzek,
Együtt veled lehessek.
És jó sokat nevessek,
Soha el nem felejtlek.

Csak melleted heverjek,
De nélküled feszengek.
Téged el nem eresztlek,
Úgy örülnék ezzeknek.

Drága Angyalom

Egy édes álmos hajnalon,
Karomban az angyalom.

Simogatom és elaltatom,
Aludjál csak galambom.

Be kell nektek vallanom,
Ez nem egy ritka alkalom.
A szuszogását hallgatom,
Pihen édesen az aranyom.

Közben a verset faragom,
Csendben vígan szabadon.
Szavaimmal nem zavarom,
Némán a verset szavalom.

Testét lágyan betakarom,
Selymes haját simogatom.
Az én szerelmes csillagom,
Édes csókjára szomjazom.

Lázadás

Már rá se hederítek ezután önökre,

Azt mondják ne figyelj az ökrökre.
Hiába csúfolsz köpködve hörögve,
Dögkeselyűként fölöttem körözve.

A verseimet bedobtam a közösbe,
Gondolva a többi művelt költőre.
Bele kortyolok megint a sörömbe,
Csak nézek szánakozva röhögve.

Szitkozódnak ordítoznak örjöngve,
Szép verset írok világot köszöntve.
És elmenekülök tőlük a közönybe,
Soha sem megyek, veletek ökölre.

Tüntet a csürhe kondában röfögve,
Habzsolva és csámcsogva böfögve.
Így kényszerítve végtelen körökre,
A versem mégis fennmarad örökre.

Elfelejtve

Emlékem némán hull a sárba,
A közelgő feltámadásra várva.
Egy kopott név a márványon,
A könnycseppek a párnámon.

Egy kopott papírlap a szélben,
Öreg magányos lélek az égben.
Egy név voltam, és semmi más,
Soha meg nem értett,- messiás.

Hinni szeretnék én de félek,
Bezárult az ajtó, de végleg.
Megöregedtem nézd meg,
Ne felets el engem kérlek.

Név vagyok én egy árnyék,
Egy udvaron felejtett játék.
Még vagyok, írok, és élek,
És talán, egyszer hazaérek.

Veled leszek

Ha kenyér leszel én morzsa,
Ha morzsa leszel én hangya.
Ha hangya leszel én a bolyja,
De ha bojt leszel, én a sapka.

Ha sapka, akkor a fej alatta,
Ha zuhatag, én a víz hangja.
De ha víz leszel, én a fodra,
Ha fodra leszel, én a sodra.

De ha sodra, én élek folyva,
Ha börtön leszel, én a fogja.
Ha fogoly leszel, én kalitka,
Ha kalitka, akkor én rozsda.

Ha erdő leszel, én a lombja,
Ha lomb leszel, én a konttya.
Ha fa leszel, én leszek gomba,
Ha gomba leszel, én a holtja…

Egy szál virág

Az Isten szépet teremt,
Gondoskodót, ki szeret.
Nekem férfinak ez a nő,
Nektek szól a köszöntő.

Teremti nekünk a nőt,
Az Istennek is tetszőt.
Az ápolót és a nevelőt,
A vidámat és a nevetőt.

Várunk most virággal,
Ünneplünk a világgal.
Legyen tied a tisztelet,
Köszöntelek én titeket.

Néha szíd vagy kinevet,
Mi megtarjuk az illemet.
Tudjuk nőé a férfi sikere,
Itt van a köszöntés ideje.

Jó hogy vagytok nekünk,
Hogy még szerethetünk.
Ti adjátok meleg otthont,
Kaptok doboz bombont.

Egyedül

A vers nem kenyerem,
Izzadt már a tenyerem.
A gyerek is a nevemen,
Nem egyedül nevelem.

Nincs nékem egyebem,
Csak az édes gyerekem.
Nincsen már jegyesem,
Én a páromat keresem.

Magamat már nevetem,
A boldogságot temetem.
Múltam van és jelenem,
Hova lett már szerelem.

Emberisors

Egyszer régen megszülettél,
Lassacskán felcseperedtél.
Nem oly rég gyerek voltál,
Boldog szerelmet álmodtál.

Tegnap az iskolába tanultál,
Vizsgától mindig szorongtál.
Később már dolgozni jártál,
Vajon az életedtől mit vártál?

Egy szerető feleséget találtál,
Maholnapra nyugdíjas leszel.
Végül majd te is megöregszel,
Mostanra már alig alig eszel.

Nagyon sokáig boldog voltál,
Egy életen át te gazdag voltál.
Hiába reméltél és bizakodtál,
De hát végül mégis meghaltál.

Te vagy nekem

Te vagy nekem minden álmom,
Nélküled a helyem nem találom.
A hívásodat még mindíg várom,
Amit tettem azt nagyon bánom.

Az életemben sokat hibázom,
Fájó szívemet neked kitárom.
Nagyot hibáztam én belátom,
Hogy elmentél úgy sajnálom.

Amig megbocsátasz kivárom,
Addig szépségedet csodálom.
Istenhez szól most fohászom,
Emlékedre addigis vigyázom.
Én édes drága szép virágom!

A fekete pillangó

A világnak csak egy lepke volt,
De nekem szépséges pillangó.
Mint egy hatalmas vitorláshajó,
Tengerben úszó gyöngykagyló.

Egy szárnyas gyönyörű csillogó,
Aprócska szárnyával csiklandó.
Pillantásaival igéző és izzasztó,
Kecsesen vidáman tova illanó.

Szépségét alig alig megvillantó,
Szárnyakkal gyorsan elviharzó.
A könnycseppben megcsillanó,
Délibáb,vagy nem létező manó.

Magány

Párom elment régen,
Néma hang az éjben.
Beültem a csend ölébe,
Hallgatni a vaksötétbe.

Ha még mindig élne,
Az ablakon benézne.
Lelkem sosem félne,
Nyugalmat remélne.

És mindent félretéve
Egymást ölelni kéne.
Imát suttogva, kérve,
Jöjjön már el a béke.

Vásárba

Máma már vasárnap,
Eljött hát a vásárnap.
Végre egy szabadnap,
Nekem ez ünnepnap.

Mindenkinek örömnap,
Ez is kellhet néhanap.
Olyan mint a szülinap,
Inkább egy gyereknap.

Elmúlt a sok hétköznap,
Nincsen már munkanap.
A kisfiú ajándékot kap,
A leány mézeskalácsot.

Sóstón vakon

Kint vagyunk a tavon,
Itt fekszünk a parton.
Egy elhagyott padon,
Csendes nyári napon.

Szívem dobog nagyon,
Megcsókollak nyakon.
A szerelmed a vagyon,
Szeretlek még nagyon.

Szeres csak hagyom,
Kapaszkodok nagyon.
Átölel most a karom,
Abba sosem hagyom.

A két szemed ragyog,
Veled boldog vagyok.

A meleg nyári napon,
Mi meztelenül hason.

Én őrült bolond barom,
Körmöm mint a karom.
A bőrödet megmarom,
Mert örökkön akarom.

A két szeme is ragyog,
Én szerelmes vagyok.
A kezem matat vakon,
A csókjait meg kapom.

Tavaszi szél

Már enyhül a tél, a hegy tetején,
Elolvad a jégcsap a ház ereszén.
Már veszít a hideg szél az erején,
Már nincs több dér a fák levelén.

Feltűnik a nap is az ég peremén,
Átsüt a jó meleg a tél köpenyén.
A virágok előbújnak, könnyedén,

Pattannak a rügyek a jegenyén.

A kéjt érzem, a madárka énekén,
Könnyedén játszik a hangszerén.
Kinyílik a nárcisz a nap kebelén,
Túl vagyunk már, a tél nehezén.

Vers az űrhajósnak

Az űrhajó száll a légben,
A fénycsík a sötétségben.
Vajon ki űl azon a gépen?
Kapu Tibor fenn az égen?

Vágyott Ő már erre régen,
Még most ebben az évben?
Az űrbe szállt most kérem,
Bent van a rideg fémben.

Az űrhajója siklik szépen,
És egyre feljebb a szélben.
Űrrakéta a nagy fényben,
Ott száll fenn a sötét égen.

Magyarként űrben mélyen,
Hát mégis feljutott, kérem.
Utazik a csillagközi térben,
Mint a gondolat a szélben.

Dokkoló már várja készen,
Megérkezik lassan délben.
Lebeg a teste a sötét éjben,
Ürállomáson van a révben.

Ballagásra

Ballag a sok sok vén diák,
A kezében sok szép virág.
Szomorkodunk most vele,
A szeme könnyel van tele.

Pedig nem is olyan régen,
Jött be hozzánk félénken.
Hogy a kollégiumba lépett,
A két szeme tűzben égett.

Hát fel a fejjel öreg diák,
Most elhagyod az iskolát.
Bár pár év eltelt már azóta,

Nem számít már hány az óra.

De sok tudás van a fejébe,
És az értelem a szemébe.
Mások jönnek a helyébe,
Egy kislány jön ma elébe.

Ez a pár év gyorsan elkelt,
És a nap is sokszor felkelt.
Ahogy hagyod a könyvet,
Úgy hagyd most a könnyet.

Elszálltak az évek,
Elmennek a vének.
De szóljon az ének,
Elrepültök szélnek.

Az emlékek szépek,
Tapsolnak a népek.
Várnak rád a cégek,
És a jó magas bérek.

Ezek itt most a tények,
Lesz helye a pénznek.
Mert munkába lépnek,
Hát Isten legyen vélek.

Faragok

Egy verset csinálok,
Mindenjót kivánok.
Szépítem a világot,
Ültetek sok virágot.

Senkivel se vitázok,
Kertemre vigyázok.
Az örökzöld liánok,
Kitépik a szilánkot.

Kínos rímek

Nehezen formálom már a dalom,
Akadályoz egy idegen hatalom.
A rímeket én már hiába faragom,
Nem jutok én sehova angyalom.

Hogy segíthetnék így magamon,
Elakadnak a rém rímek a falakon.
Feladom és veszem a kalapom,
Az ihletet másnak meghagyom..

Szüretelés

A szőlő érik a kordonon,
A szép fürtök a lugason.
Puttonyomba kopogjon,
Számban szőlő ropogjon.

Hegytetőn az ormokon,
Végig nézek a sorokon,
Szüretelő a dombokon,
Barátaim a jobbomon.

A jóborban osztozzom.

A must csak csorogjon,
A présem meg forogjon.
Túl vagyok a dolgokon,

Finom bort kortyolom,
Gyomrom ne korogjon.
Leeresztem a torkomon,
Úrrá leszek a gondokon.

Segít rajtam gondolom,
Ne részegséget okozzon.
A borvirág az orromon,
Nem segít a sorsomon.

Aki itt van, mulasson,
Velem vígan daloljon.
Ellenségem zokkogjon,
A szomszéd pukkadjon.

A csobolyó dagadjon,
Szüret meg haladjon.
A nagy hordó apadjon,
A gazda már ittasson.

Finom bor az asztalon,
Fából is bor fakadjon.

Mindenki fogyasszon,
A szüretelő kacagjon.

Csendes éjszakán

Lement a nap megáll az élet,
Lassan kihunynak a fények.
Sötét palástja van az égnek,
Tán csak én látom szépnek.

Én álmosan fáradtan nézek,
A csillagok fényesen égnek.
A földre le unottan néznek,
Koromsötétek erre az éjjek.

Vannak kik fekszenek éhen,
Sokat fáznak ők szegényen.
Vagy dolgoznak serényen,
Élnek nagyon keményen.

De legtöbben aludni térnek,
Megpihennek és henyélnek.
Vannak akik tévét is néznek,
Olyanok is akik csak félnek.

A sötétben vannak lények,
Akik éjszakai életet élnek.
Mert ők nagyon kemények,
Ők az ördögtől sem félnek.

A lámpák alatt egy részeg,
Már nem szomjas, tényleg.
Haza is menne, de félszeg,
De egyáltalán nem délceg.

Megjön a kedve a szélnek,
Nyírkos hideg szellőt érzek.
Lassan vége lesz az évnek,
A hold utat mutat az éjnek.

Egy hajléktalan

Bozontos koldus magát a járdán
meghúzta,
Hajléktalan két papírkarton között
megbújva.
Csuklóján minden vagyonaszakadt
szatyorba,
Éhséggel és a hideggel a téli széllel is
dacolva.

A kutyája a forró kályhát, azt
testéhez szorítja,
Savanyú kannásbor, szelíden álomba
ringatja.
Szája szélét nyalja, ételről, és ágyról
álmodik,
Tiszta szobában, a fehér asztalnál
táplálkozik.

Habzsol, mert az élet számára nem
létezik,
Ébren, sajnos csak nagyon ritkán
étkezik.

Itt emberként él ebben sohasem vétkezik,
Ha meghal talán, nem fázik és nem éhezik.
Veréb köszöntő!

Ti vagytok a verebek,
Szomorúak ne legyetek.
Nem tudom a nevetek,
Én ettől kicsit remegek.

Itt vagyok én ti veletek,
És tanítok meg nevelek.
Ne féljetek gyerekek,
Itt a csajok helyesek.

Nektek itt a helyetek,
Itt finomakat ehettek.
Kollégiumba lehettek,
És néha haza mehetek.

Ti csak bátrak legyetek,
És senkitől se féljetek.
Csak vídáman éljetek,
Itt vagyunk mi véletek.

Az órák sem nehezek,
Tanulni kell keveset.
Jó jegyet reméljetek,
Játszatok zenéljetek…
Mikulás!

Szép piros a ruhája,
Földig ér a subája.
Jó meleg a bundája,
Hegyes a kucsmája.

Melegsál a nyakába,
Fehérhó hull hajára.
Nagy fehér a szakála,
Hordó van a hasába.

Északisark a tanyája,
És csilingel a szánja.
Krampusz a komája,
A zsákjába túrkálva.

Neki nagy a tudása,
Idetalál az utcánkba.
De honan a csudába,
Jó nehéz a munkája.

Szeretetnek kovácsa,
Ki vigyáz a cuccára?
Míg bent van házba?
Biztosan van kutyája!

Üzenet a lányak

Üzenem annak a lánynak,
Addig gyere amíg várnak.
Én még elfogadlak társnak,
De vannak lányok százak.

Mert a strandok bezárnak.
Hamar vége lesz a nyárnak,
ÉS hogyha én hiába várlak,
Szívemet odaadom másnak.

De lassan kihülnek az ágyak,
És elmúlnak majd a vágyak.
Végül ők is egyedül hálnak,
És nem lesz párja a lánynak.

Egyszer elfáradnak a lábak,
És már nehezebben járnak.

A nehéz fáradt lábak fájnak,
Vége a táncnak, vége bálnak.

Nem kellenek majd másnak,
Nem lesznek ők csak árnyak.
Más barátnője lesz a srácnak,
És akik látnak majd szánnak.

A költészet

Feláldozom az éjszaka minden percét,
Hogy megírjam életem legjobb versét.
Megérintem vele minden ember lelkét,
Felborítom általa, a világ sötét rendjét.

Megtöröm a hallgatás néma csendjét,
A világnak ugyan, több mi kell még ?
Vajon tudnék adni még többet, ennél?
Versem által tán szebb és jobb lennél.

Lelkeddel szép mennyei mannát
ennél,
Vasárnap délben a templomba
mennél.
Így a lelkedben örök békességet
lelnél,
A menyországban, üdvözülést
nyernél.

Mi dolgom a világon?

A munkába menni,
És embernek lenni.
Szépleányt szeretni,
A gyereket nevelni.

A ruhánkat levetni,

Sokat nem nevetni.
A szülőket temetni,
A rosszat elfeledni.

Ha elromlik szerelni,
Ha nincs megszerezni,
Ha kell jó útra terelni,
Ha kérdeznek, felelni.

Jót az Istentől kérni,
És egy keveset élni.
Az ördögtől se félni,
A pokolban zenélni.

Finomat és jót enni,
Az életen merengni.
Csendesen remélni,
A kicsinek mesélni.

Az autónkat vezetni,
Barátokkal csevegni,
Nap hosszat heverni,
Kevés pénzt keresni.

A bográcsot keverni,
Mint a birka legelni.

Sok rosszat lenyelni,
Az almákat leszedni.

A sok jószágot etetni,
A jó levest megenni.
Életünkön merengni,
Magunk elé meredni.

A gyerekeket nevelni,
És velük néha netezni.
Családunkért remegni,
A halállal is szemezni.

Mocskos világ...

Emberek. személyek,
Dolgozók szegények.
Történetek regények,
Kalandok veszélyek.

Életek és remények,
Az öregek, de vének.
Az apáink szerények,
A fiatalok, kevélyek.

Lányok és szeszélyek,
Asszonyok, merészek.
Vesztések és nyerések,
Az esélyek, csekélyek.

Tömegek és kedélyek,
Módszerek és esélyek.
Hiányzó, szemérmek,
A hazugság temérdek.

92 éves lettem én...

Korom ma már kilencvenkettő,
Nincs ebben már semmi teccő.
Nem keresem én már a szépet,
Csak szorongatok egy régi képet.

Én már társaságba nem eljárok,
Most már nagyon keveset piálok.
Békésen telnek el, idős napjaim,
Lassan elfogynak már barátaim.

Senkivel össze már nem járok,
Vendégeket én már nem várok.
Megbecsülök én minden napot,
Amit a Jóisten nekem megadott,

A sorsommal elégedett vagyok,
Nincsenek már terveim nagyok.
Én csendben és magányban élek,
Lassan elmúlnak nyugdíjas évek.

De ha egyszer ennek a végére érek,
A számadástól, én majd nem félek.
Békességben becsukom szememet,
És visszaadom Istennek a lelkemet.

Egyszer majd...

Egyszer majd eljön a nap, egyszer majd ha felébredek,

Egyszer majd ha felkelek, egyszer majd gazdag leszek.
Egyszer majd én hiányzom, egyszer majd megszeretsz,
Egyszer majd megcsókolsz, Egyszer majd újra átölelsz.

Egyszer majd azt álmodod, egyszer majd érezni fogod,
Egyszer majd megtudod, egyszer majd nem fog fájni.
Egyszer majd te is elhiszed, egyszer majd ha kérdezed,
Egyszer majd ezt elárulom, egyszer majd választ adok.

Egyszer majd ha elalszom, egyszer majd én elmegyek,
Egyszer majd visszajövök, egyszer majd tán felnövök.
Egyszer majd ha meghalok, egyszer majd feltámadok,
Egyszer majd újjászületek, egyszer majd fogok szállni.

Egyszer majd fogsz várni, egyszer majd ott fogok állni,
Egyszer majd nem fog fájni, de egyszer fogod te bánni.
Egyszer majd nem kereslek egyszer majd eleresztlek,

Egyszer majd kinevetlek, egyszer majd nem szeretlek.

A szerző Demecseri poéta, Szabó László István, tanár, kutató, esztéta, esszéista, író, költő, publicista, kritikus. 1964. május 15.-én születtem a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Kemecsén. Harminc évig Deme-cserben élt, dolgozott és alkotott, jelenleg Nyíregyházán él, a számítástechnika tanára, a műszaki informatika és az informatika tudományok rendes tanára. Konzervatívnak liberális, liberálisnak konzervatív, jobboldalinak baloldali, baloldalinak jobboldali, igazi notórius ellenzéki, aki kritikus szemmel nézi a világot. Több évtizedes tanári tapasztalattal rendelkezik, írásaiban,

„advocatus diablo” -ként az ördög ügyvédjeként gyakran tart görbe tükröt a társadalom elé, rávilágítva a visszásságokra és az ellentmondásokra. A társadalmat érintő kritikái gyakran csak a sorok között jelenhettek meg. Gúnyos szarkazmussal késztetve gondolkodásra az olvasót. Három évtizede jelentek meg első karcolatai, cikkei. Munkásságát többször elismerték a Holnap Magazin, a Nyírségi Levéltár, Nyírségi Gondolat, Mács László díj, Nívó díj, Könyvei; Nem csak a húszéveseké a világháló, A sorok között, Demecser a Rétköz gyöngyszeme..